GREŞE
lui
OM
W
TK
NS

Colecţia Cărţilor &are
Cbitura Uittle
Qreşecda lui Tom TVatkin&

Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română - Martie 2008 Publicată de editura Htttle Hamt), Suceava

Autor:	Emma Leslie
Traducerea:	Iulia Bodnari
Editarea:	Eutimio Turturean
Coperta:	Laura Fărcaş

Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LESLIE, EMMA
Greşeala lui Tom Watkins / Emma Leslie ; trad.: Iulia Bodnari; ed.: Eutimio Turturean. - Suceava : Little Lamb, 2008
Index
ISBN 978-973-7762-55-9
I. Bodnari, Iulia (trad.)
II. Turturean, Eutimio (ed.)
821.112.2-97-32=135.1

Greşeala

lut atfems

face parte din

Colecţia Cărţilor ftare

a editurii

little itamti

în zilele noastre ale eticii de situaţie, această carte oferă oportunitatea excelentă de a cimenta în mintea copiilor faptul că numai prin ascultare de adevăr se ajunge la dobândirea unui caracter nobil şi demn. Evenimentele şi lecţiile acestei povestiri vor avea un efect semnificativ şi chiar etern asupra multor cititori tineri.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul 0744544579,

prin e-mail la tttdelambromania@yahoo.com

sau scrieţi-ne pe adresa Editura Little Lamb
CP. 42,0.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

CAPITOLUL I

rDeJzamăgirew lui

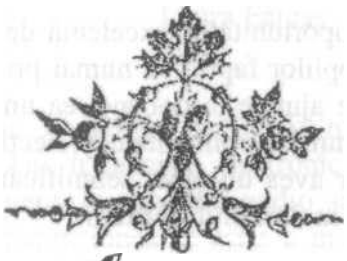

ŞADAR, Johnny, să te grăbeşti acasă după şcoală căci aş vrea să-i duci prânzul lui Tom.
-O, mamă, lasă-mă pe mine să-1 o duc! spuse Milly, o fetiţă de şapte ani care şi-a pus pălăria, gata să plece la şcoală cu Johnny.
- Nu, nu, mama a spus că eu trebuie să-1 duc, spuse Johnny. Voi veni acasă la timp, adăugă el.
-Nu, lasă-mă pe mine să-1 duc astăzi, spuse Milly rugător.
- Vei merge altă dată, îi spuse mama. Peste o lună, cred că nici unul din voi nu va mai fi atât de nerăbdător să-i ducă prânzul lui Tom.
- Dar lucrează acolo de o săptămână şi eu i l-am dus doar o dată, bombăni Milly.
- Haide, mergeţi la şcoală, spuse doamna Watkins deschizând uşa, şi aveţi grijă să vă întoarceţi repede amândoi!
în drum spre şcoală, copiii s-au înţeles să meargă împreună şi să-i ducă prânzul fratelui lor. Le făcea mare plăcere să care coşul cu mâncare pe drumul care trecea prin câmp, iar Tom de obicei reuşea să se joace cu ei printre
Dezamăgirea lui Milly
Greşeala lui Tom Watkins
talaj şi stivele de scânduri pregătite pentru tâmplari. Nu au uitat porunca de a se grăbi la întoarcerea de la şcoală şi mama i-a lăsat să meargă împreună să ducă prânzul. Johnny ducea coşul, iar Milly ducea o trăistuţă, pe care o făcuse la şcoală, cu o felie de tort.
- Ce-o să ne mai amuzăm astăzi cu talaj, spuse Johnny în timp ce treceau peste primul gard. Până acum cred că s-a adunat un morman de talaj şi te voi acoperi de tot cu el. Să vezi dacă nu!
- Apoi te voi acoperi eu pe tine, spuse Milly râzând.
- Da şi după aceea ne vom ascunde în el, îl vom chema pe Tom şi el se va întreba unde suntem.

Tot drumul au vorbit despre cât de frumos avea să fie când vor ajunge la atelier, dar la ultimul gard îi aştepta Tom şi, brusc, le-a stricat buna dispoziţie. Uite aici! Vreau să duceţi aceste scânduri acasă, Johnny! spuse Tom dându-i trei sau patru capete de scândură pe care le ţinea cu grijă ascunse într-un sac.
-Da' noi vrem să mergem să ne jucăm în talaj, spuse Johnny dezamăgit.
-Ei bine, nu puteţi veni astăzi. Grăbiţi-vă înapoi acasă cu aceste scânduri.
- Dar aş putea să le iau după aceea, obiectă Johnny. -Nu, nu poţi. Crezi că vreau să le vadă toată
lumea? A trebuit să fiu foarte iute ca să la aduc aici. Acum grăbiţi-vă înapoi acasă cu ele şi eu vă las diseară să mă ajutaţi să fac o cuşcă pentru iepuri.
- Mama nu te va lăsa să ţii iepuri, sunt sigur, mormăi Johnny.
- Ba da, mă va lăsa după ce voi face cuşca. Ce ai acolo Milly? întrebă Tom.
- Am nişte tort în trăistuţa mea nouă, spuse micuţa ridicând-o ca fratele să o admire.
Tom a apucat-o imediat - nu ca să o admire, ci ca să ia tortul din ea şi să o umple de cuiele pe care le scoase din
buzunar. Milly a privit mâhnită când i-a pus cuiele mari în trăistuţa ei drăguţă, dar se părea că nu are rost să se opună.
- Să pui astea împreună cu lemnele în şopron imediat ce ajungi acasă! spuse Tom înapoind trăistuţa surorii sale. Apoi i-a spus din nou lui Johnny să aibă grijă de lemnele pe care le-a pus în coşul pentru mâncare şi s-a întors spre atelier în timp ce copiii se întorceau încet acasă.
- Ce aveţi acolo? i-a întrebat doamna Watkins când au intrat în casă.
- Tom are de gând să facă o cuşcă pentru iepuri, spuse Johnny.
- Şi a pus cuiele astea urâte şi murdare în trăistuţa mea cea nouă, a spus Milly plângând de-a binelea acum.
-Nu mă mai bateţi la cap cu acea cuşcă, a spus doamna Watkins. Dar nu a făcut nici un comentariu asupra lemnelor şi cuielor care au fost aduse acasă. Luaţi gunoaiele atea din calea mea, spuse ea în timp ce Johnny punea lemnele pe un scaun. Apoi, amintindu-şi unde i-a spus Tom să le pună, le-a dus în magazia de lemne, iar Milly s-a grăbit să răstoarne cuiele din trăistuţa ei şi s-a dus la masă.
- Iar aţi vorbit cu băieţii lui Johnson? spuse mama privindu-1 scrutător pe Johnny, care intra în bucătărie.
- Bill Johnson a vorbit cu mine când veneam de la şcoală, spuse Johnny.
- Şi n-ai avut încotro! Ce ţi-a spus?
- M-a întrebat doar dacă n-aş vrea să merg cu el la şcoala duminicală.
-Şcoala duminicală deci! Dacă te mai întreabă o dată, să-i spui că nu eşti de şcoală duminicală sau de şcoală de caritate. Ele sunt foarte bune pentru copii muncitorilor, dar tatăl tău nu este un muncitor.
Watkins era maistru acum şi supraveghea lucrări în fier, de aceea soţia lui era hotărâtă să-şi ţină capul cât de sus putea pentru că nu voia ca vecinii să creadă că soţul ei
însuşi fusese odată muncitor, dar vorbea ca şi cum era mai degrabă o bunăvoinţă din partea ei să locuiască într-un astfel de cartier şi ca soţul ei să lucreze aici. Chiar şi Watkins râdea de aerele de superioritate ale soţiei şi uneori spunea că era mândră şi ar putea foarte bine să-şi lase copiii să se ducă la şcoala duminicală ca şi ceilalţi vecini. Dar el era un om tăcut, delăsător şi a lăsat-o pe soţia lui să facă ce vrea în privinţa copiilor şi nu s-a gândit niciodată că înfumurarea ei nechibzuită va duce la rău.
Johnny şi Milly o rugau deseori să-i lase la şcoala duminicală, dar Tom şi Hester, cei doi copii mai mari, nici nu voiau să audă de asta. Tom avea acum aproape cincisprezece ani şi s-a dus să lucreze la un tâmplar, căci mama lui a considerat că aceasta era o meserie mai curată şi cu mai multe pretenţii decât orice ar fi învăţat în fabrica în care lucra tatăl său. Doamna Watkins

era hotărâtă, după cum spunea ea, să aibă nişte copii cu poziţii mai înalte în societate şi le amintea mereu să nu facă asta şi să nu spună aia, nu dintr-un motiv înalt ca datoria sau binele, ci pentru că nu se cuvenea sau nu era politicos.
Când Tom a venit acasă la ceai şi a anunţat intenţia lui de a face o cuşcă pentru iepure, ea s-a împotrivit imediat:
-Iepurii sunt nişte lucruri atât de obişnuite! spuse ea. De ce îi vrei?
- Un băiat trebuie să aibă ceva, spuse Tom. Ţie nu-ţi plac câinii, nu-ţi plac nici porumbeii, ce am voie să ţin?
- Păi, iepurii par atât de ordinari. Sper să nu uiţi că ai fost crescut respectabil şi învăţat să nu faci lucruri pe care orice băiat de rând le-ar face.
- O, nu-ţi face griji pentru mine, spuse Tom, luând încă o felie de pâine cu unt. N-o să fac nimic care să te dezonoreze, nu te teme! Lasă-mă doar să ţin câţiva iepuri! Deci pot să fac eu cuşca, adăugă el.
-Foarte bine! Numai să ai grijă, Tom, să nu faci nimic înjositor sau nerespectabil. Familia mea a fost dintotdeauna foarte respectabilă şi sper că nu vei uita.
- Nu am cum să uit, spuse Tom ca pentru sine. Dar nu a mai răspuns nimic şi imediat ce şi-a terminat ceaiul, 1-a chemat pe Johnny şi s-au dus împreună să construiască o cuşcă.
- Cum ai de gând să faci portiţa? 1-a întrebat Johnny după ce au făcut multe măsurători şi după ce s-au uitat peste lemne.
Tom se scarpină în cap.
- Voi avea nevoie de nişte sârmă şi balamale. Mă întreb dacă mama îmi va da bani ca să le cumpăr. Du-te tu şi cere-i, Johnny!
- O, du-te tu, Tom! Ţie o să-ţi dea, ştiu eu. Pe mine o să mă trimită la culcare.
- Ei bine, îi voi cere imediat, spuse Tom. Şi după ce a reuşit să prindă scândurile în cuie, s-a dus să-i spună mamei cât de bine se descurca.
-Mamă, sfârşi el, am nevoie de nişte sârmă ca să termin şi vreo două balamale ca să fixez portiţa.
- Ei bine, nu am nici sârmă, nici balamale, spuse doamna Watkins răspicat. Şi nici nu-mi permit să cumpăr fleacurile astea. De-abia mă descurc cu banii.
-Atunci ce mă fac? Nu pot să fac o cuşcă fără sârmă, spuse Tom cu o voce plângăreaţă.
- Nu înţeleg de ce vrei o cuşcă pentru iepuri, nici pentru ce vrei iepuri, zise mama răstit.
- Păi, de ce să nu am când Sam Pugsley s-a oferit să-mi dea un iepure pentru că l-am ajutat să-şi facă o cuşcă nouă, mormăi Tom.
-Nu mă mai deranja! Vreau să termin rochia lui Hester până se întunecă.
- Da, bine că Hester va avea o rochie nouă, dar mie nu-mi dai un penny să-mi cumpăr nişte sârmă! Mamă, ai
spus că voi avea o parte din plata mea în fiecare săptămână după o lună de lucru.
-Ei bine, încă nu ai lucrat o lună - nu încă până lunea viitoare şi nu pot să-ţi dau nimic săptămâna aceasta. Iţi spun pentru că îţi trebuie ghete noi şi voi avea nevoie de fiecare bănuţ ca să ţi le cumpăr.
Tom s-a năpustit afară nervos.
-Aceeaşi poveste ca-ntotdeauna... mormăi el. Mama are bani de găteli, dar eu nu primesc niciodată măcar un penny. Nu s-a mai întors la lucrul lui, ci s-a spălat şi s-a dus să-1 vadă pe prietenul lui, Sam, şi pe iepurele care aştepta doar să fie gata cuşca şi să intre în grija lui.
- Ce mai faci, Tom? a întrebat Sam care îşi hrănea iepurii.
- Destul de bine. Mi-am început cuşca, dar nu ştiu cum să fac cu portiţa.
- O, pune plasă de sârmă! zise Tom. îmi place mai mult decât sârma şi e mult mai uşor de folosit. Uite aici, am o bucată care cred că îţi va ajunge exact pentru portiţa ta şi dacă ai câteva cuie şi şuruburi, facem schimb, prietene.
-De acord, spuse Tom bucuros, gândindu-se ce bine îi prinde aceast târg, căci putea să-i dea

lui Sam cuiele pe care le-a adus acasă pentru el şi că mâine putea să-şi umple buzunarul din nou. Iată, mă voi duce după cuie imediat. Am destule acasă, adăugă el.
-A, nu e nici o grabă! Poţi să iei plasa cu tine şi să-mi aduci cuiele mâine, când termini. Mai am câteva ca să continui, dar vreau să fac un acoperiş pentru toate cuştile într-un colţ şi voi avea nevoie de o mulţime de cuie.
-Bine! Le voi aduce mâine şi atunci voi putea să-1 iau pe Lopears acasă la mine.
Cei doi au petrecut următoarea oră privind şi hrănind familia numeroasă a lui Sam şi vorbind despre diferitele calităţi şi frumuseţea iepurilor. Iar Tom s-a gândit
să aibă şi el cât mai mulţi iepuri în curând şi să primească premii pentru ei, aşa cum spera şi Sam.
Pierdut în acele gânduri măreţe cu privire la viitoarea lui colonie de iepuri, a uitat că prima lui cuşcă era încă neterminată şi nu ştia de unde să facă rost de balamale până când 1-a întâlnit pe tatăl său venind dinspre acasă.
- Bună, tată! a exclamat Tom. S-a întâmplat ceva? Watkins nu ieşea deseori din casă seara.
- Nimic. Unde ai fost, băiete?
- Am fost să mă uit la iepurii lui Sam Pugsley. Voi avea şi eu unul, tată. Am început cuşca şi Sam mi-a dat plasă pentru portiţă.
-îţi încerci îndemânarea în meseria ta cam timpuriu, Tom, spuse Watkins.
- Da, dar nu ştiu cum o voi termina căci nu am balamale, iar mama spune că nu poate să-mi dea nimic din plata mea în această săptămână ca să le pot cumpăra.
- O, termină tu cuşca. Am eu grijă de balamale. îţi voi cumpăra două, când mă voi întoarce mâine seară, zise Watkins mergând mai departe şi lăsându-1 pe Tom uimit de comportamentul neobişnuit al tatălui său. Promisiunea de a-i cumpăra balamale era, evident, ca să scape de el şi era o dovadă că ceva neobişnuit trebuie să se fi întâmplat. Altă dată dacă ar fi cerut ceva, i-ar fi spus „Ei bine, spune-i mamei despre asta, ea ştie ce e mai bine pentru tine."
Când a ajuns acasă, a găsit-o pe mama sa plângând şi Hester arăta necăjită.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el. L-am întâlnit pe tata şi părea supărat.
- Cred şi eu, suspină doamna Watkins. A supărat pe toată casa. Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de rănită. După ce v-am crescut pe tine şi pe Hester, să mi se spună că nu mi-am făcut datoria faţă de copii...
-Hai nu plânge, mamă. Nu e chiar atât de rău, spuse Hester şi în ce mă priveşte, aş prefera să fiu mai degrabă o bucătăreasă decât croitoreasă.
- Nu ai destulă mândrie, asta nu ai, Hester, altfel nu ai spune asemenea lucru, suspină mama.
- Dar despre ce este vorba? le-a întrerupt Tom. -Păi, tatăl tău spune că Hester va merge la lucru,
s-a văitat doamna Watkins.
- Dar mama s-a gândit că voi învăţa croitorie, a intervenit Hester.
- Şi presupun că a fost o mare cearta pe seama acestui lucru, zise Tom.
-Cam aşa ceva. Cea care se îngrijeşte de gospodăria de la de la Fernfield Chase este o veche prietenă de-a tatei, ştii asta. A întâlnit-o astăzi când venea acasă şi i-a spus că în curând vor avea nevoie de o fată la bucătărie şi 1-a rugat să mă lase să merg. Tata crede că s-ar putea ca niciodată să nu mai am o asemenea şansă şi ar fi bine să profit de ocazie.
- Ce răutăcioasă şi băgăcioasă este domişoara Long! a întrerupt doamna Watkins. I-am spus de zeci de ori că vreau ca tu să înveţi croitorie şi să fii o doamnă.
-Dar tu ce zici despre asta, întrebă Tom. Ţie ce ţi-ar place să faci?
-Păi ştii, nu-mi place să cos, dar îmi place să gătesc, aşa că, în ce priveşte munca, aş merge mai degrabă la Chase. Numai că mama spune că va trebui să-mi pun o bonetă nu prea elegantă şi un şorţ în loc să port gulere, manşete şi panglici frumoase aşa cum aş purta dacă m-aş duce la croitorie şi-ţi spun eu că aşa ceva nu-mi place.

- Aşa cred şi eu, o întrerupse mama. Şi presupun că de pe rochia nouă pe care ţi-am făcut-o aş putea să descos jumătate din garnituri căci e mult prea elegantă pentru o fată de la bucătărie, îţi spun eu!
-Nu te voi lăsa să o modifici, mamă. O pot purta când vin duminica, dacă mă duc să lucrez acolo.
-Şi să fii luată drept doamnă, spuse Tom râzând ironic.
Hester şi-a întors privirea:
- Cred că nu e nimic rău în asta, zise ea. Mamă, voi purta rochia indiferent dacă îi place sau nu doamnei Long şi nici nu voi scoate vreo garnitură ca să mulţumesc pe cineva.

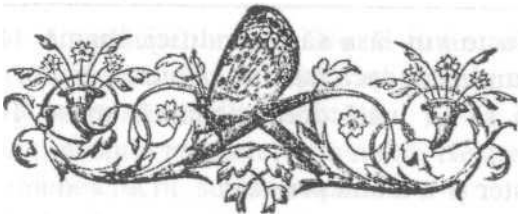

CAPITOLUL II

Iepurii lui Tom

TOM şi-a terminat cuşca şi 1-a adus acasă pe Lopears, spre marea bucurie a lui Johnny şi Milly. Ei au promis să-i aducă păpădie proaspătă în fiecare zi, căci dacă multă mâncare face un iepure să fie mulţumit, atunci Lopears ar trebui să fie cel mai mulţumit iepure din lume. Dar în câteva zile Tom a descoperit, sau pretindea că descoperă că Lopears tânjea după compania unui prieten.
- Va trebui să mai aduc un iepure. Văd că are nevoie de un prieten. Nu mai mănâncă şi-ntr-o zi îl voi găsi mort în cuşcă dacă nu am grijă.
Nimeni nu a dat atenţie cuvintelor lui, cu excepţia lui Johnny care a făcut ochii mari şi s-a uitat la mama lui care cosea lângă fereastră.
Tom continuă timp de un minut sau două să-şi mănânce pâinea cu unt în tăcere, apoi, crezând că mama nu a auzit ce spusese, a vorbit din nou:
-Mamă, când mă vei lăsa să-mi iau ceva din banii mei?
- Tom, mă faci de ruşine necăjindu-mă cu asta când ştii că sunt îngrijorată pentru Hester. Nu ai tot ce-ţi doreşti? Ce vrei mai mult de atât?
- încă un iepure, a răspuns Tom imediat.
- Lasă iepurii! M-am săturat să tot aud de ei! -Dar nu e corect, mamă! Ai spus că voi avea bani
de buzunar în fiecare săptămână când voi merge la lucru şi până acum n-am avut nici un bănuţ deşi lucrez de mai mult de o lună.
-Aş vrea să ştiu: nu cheltuiesc eu pentru tine mai mult decât salariul tău în fiecare săptămână? Cu cinci şilingi pe săptămână abia ţi-ai cumpăra pâine şi unt ca să nu mai spun şi de haine. Şi în ultima vreme ţi-am luat ghete noi, gulere şi cravată.
- N-am vrut cravată, bodogăni Tom potolit, dar fără a fi convins că cererea unei părţi din salariu nu era una rezonabilă.
-Cred că ar trebui să ştii mai bine... continuă doamna Watkins, că, necăjită cum sunt cu pregătirile pentru plecarea lui Hester, am nevoie de fiecare bănuţ pe care-1 primesc.
- Totdeauna ai nevoie, spuse nemulţumit Tom. Dacă nu era pregătirea lui Hester, era altceva, dar am de gând să-mi iau alt iepure cumva, adăugă el.
- Va trebui să aştepţi până îi cumpăr tot ce îi trebuie lui Hester - ce cheltuială inutilă pe bonete şi şorţuri! Mormăi doamna Watkins, care era aproape la fel de supărată ca Tom de felul în care s-au întors lucrurile.
Hester fusese să o vadă pe cea care răspundea de gospodăria de la Chase şi a stabilit că va

merge peste două săptămâni, dar după o zi - două au primit un mesaj prin care era chemată imediat, căci fata de la bucătărie era bolnavă şi a trebuit să plece mai repede. Aşadar, Hester a plecat în acea dimineaţă cu ce avea pregătit şi acum mama făcea nişte şorţuri mari şi simple pe care urma să i le trimită. Faptul că fiica ei trebuia să poarte asemenea lucruri o amăra atât de tare pe femeia nesăbuită, mai tare decât orice faptă rea pe care ar fi putut-o face copilul ei – cel puţin atâta vreme cât nu o dezonora. Spunea că ştie că vecinii vorbeau despre ei şi îi era ruşine să iasă din casă, căci toată lumea ştia că Hester deja s-a dus la muncă, în vreme ce ea spusese deseori că nici unul din copiii ei nu va fi servitor vreodată. In concluzie, atmosfera nu era plăcută pentru nici unul din casă în această perioadă. Tom, imediat după ce a băut ceaiul şi s-a spălat, s-a dus să-şi petreacă seara cu Sam Pugsley. Era, ca de obicei, printre cuşti şi 1-a primit pe Tom cu căldură.
-Vino aici, prietene, spuse el, uită-te! şi a deschis cu grijă portiţa cuştii pe care Tom 1-a ajutat să o construiască. Ai văzut vreodată un pui atât de minunat? Sunt cinci şi toţi sunt de-a dreptul frumoşi.
Tom a suspinat cu invidie în timp ce se uita în cuibul de paie cu puii de iepure.
- Sunt nişte minunăţii, Sam, a zis el. Ce ai de gând să faci cu ei, îi vinzi?
- Nu încă. Totuşi, va trebui să mai fac o cuşcă. -Cât vei cere pe unul când îi vei vinde? întrebă Tom.
- Nu ştiu, nu m-am gândit încă la asta. Vrei să cumperi?
-Trebuie să-i fac rost de un prieten lui Lopears cumva pentru că are nevoie de unul, răspunse Tom.
-Păi, uită-te aici poate facem un târg, amice! Ieri mi-ai spus că ai o mulţime de lemne, iar eu nu am deajuns pentru o cuşcă dacă nu cumpăr. Deci, dacă îmi dai câteva lemne şi mă ajuţi să fac o cuşcă, îţi dau încă vreo doi iepuri şi-i primeşti imediat ca să-i pui cu Lopears, căci n-aş vrea ca biata fiinţă să se îmbolnăvească, ştiind că e obişnuită să stea cu alţii.
- Bine! Eşti un băiat de treabă, Sam. Când vrei să-ţi aduc lemne ca să începem? Pot să-ţi aduc o mulţime, adăugă Tom care era hotărât să nu fie mai puţin generos,
mai ales că era proprietatea stăpânului său şi nu-1 costa nimic altceva decât osteneala de a le căra acasă.
-A, nu e chiar o grabă! Poţi să aduci lemnele data viitoare când vii şi vom începe cuşca săptămâna viitoare.
-Atunci e-n regulă! Mâine voi aduce lemnul şi un coş pentru iepuri.
- Poţi lua unul din ei în seara asta. Mai bine îl iei pe vechiul prieten al lui Lopears - ei sunt obişnuiţi unul cu altul şi sigur se vor împăca.
Aşadar, pe la ora nouă, Tom s-a dus acasă bine dispus cu iepurele pe care 1-a arătat cu mândrie tatălui său.
- Nu-i aşa că e o frumuseţe? Lopears va începe să mănânce imediat după ce îl va vedea pe vechiul lui prieten.
- Da' aş vrea să ştiu cine va avea grijă de toţi iepurii ăştia nenorociţi? izbucni mama care încă stătea şi cosea şorţurile urâte.
- Păi aş putea să am eu grijă dacă mi-ai da cei şase pence pe săptămână pe care mi i-ai promis.
-Ţi-am spus mai devreme că nu pot, nu-i aşa? Trebuie să cumpăr şorţuri, bonete şi nu mai ştiu ce pentru Hester, i-a răspuns mama. Mai bine i-ai duce înapoi. Nu ne permitem să-i creştem, adăugă ea.
Tom s-a uitat la iepure şi apoi la tatăl lui.
- Presupun că trebuie să le cumpăr ceva de mâncare până când mama ta va pune lucrurile în ordine puţin. Odată ce a început, cred că Hester nu va vrea mai mult decât câştigă şi după aceea nu vom mai avea probleme aşa de mari cu banii, spuse Watkins pe un ton înţelegător.
- Ştiu şi eu, zise soţia lui, cred că dacă ai bani de aruncat pe iepuri, ai putea să mi-i dai mie, căci nu ştiu cum o să iau toate lucrurile de care are nevoie Hester.

-Haide du-te şi du iepurele la prietenul lui, spuse Watkins lui Tom. Voi avea eu grijă de puţina mâncare de care au nevoie. Ştia că soţia lui era nervoasă din cauza plecării lui Hester şi nu voia ca Tom să asiste la un schimb
de cuvinte pline de mânie, cum asistase fiica lui cu puţin timp înainte.
Tom a înţeles de ce a fost trimis cu iepurele şi s-a ferit cu înţelepciune din cale pentru o vreme şi când a intrat a spus doar „Noapte bună!" mamei şi tatălui şi s-a grăbit la culcare.
Duminică, Hester a venit acasă la ceai cu rochia cea nouă în toată frumuseţea ei şi cu o pereche de manşete elegante din dantelă, murdare. Rochia a fost admirată cum se cuvine de Milly şi de mama ei chiar de cum intrase, dar nimeni nu a observat manşetele până la ora ceaiului, când Milly a exclamat dintr-o dată:
-O, Hester, ce murdare sunt manşetele tale! N-aş purta asemenea lucruri murdare cu o rochie nouă şi aşa de frumoasă.
- Chiar dacă nu ai avea altele? spuse Hester.
-De unde le-ai luat, Hester? întrebă mama care acum se uita şi ea la ele.
-Le-am cules din nişte gunoi pe care 1-a aruncat camerista.
- Lasă-mă să mă uit la ele, spuse mama. Se pare că sunt din dantelă adevărată, Hester.
- îndrăznesc să spun că într-adevăr sunt din dantelă, dar sunt rupte înăuntru, amândouă. Nici nu-ţi vine să crezi ce lucruri se aruncă la gunoi la Chase! adăugă Hester în timp ce îşi desprindea manşetele. Aş vrea să mi le speli şi să mi le repari, mamă, spuse ea. Acum nu am timp deloc să mai cos.
- Speli oale şi cratiţe toată ziua? întrebă Tom. Hester îşi întoarse privirea:
- Ce ştii tu despre munca unei fete de la bucătărie? -Păi, atâta ştiu: că ele trebuie să facă toată munca
neplăcută, spuse Tom pe un ton provocator.
- Taci, Tom, spuse Watkins.
- Păi, cam aşa e, tată şi de ce ar trebui să se ruşineze purtând manşetele de dantelă ale stăpânei ei şi rochia aceea elegantă! adăugă el.Văzând cât de gătită era Hester, inima lui a răbufnit de mânie.
- Nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa despre sora ta? zise mama. îţi spun eu că e la fel de respectabilă ca oricare altă doamnă.
-O, aşa este, spuse Tom calm, numai dacă ar şti să-şi păstreze locul, căci doar podoabele nu ajută.
- Taci, Tom! a şoptit tatăl.
-Iată, am ştiut că aşa va fi, Watkins! a exclamat soţia lui cu furie. Chiar propriul ei frate o dispreţuieşte pentru că este o servitoare.
-Prostii, nu fi atât de ridicolă, Mary, şi nu mai umple capul fetei cu asemenea lucruri! Oamenii o vor respecta doar dacă îşi cunoaşte locul şi-1 păstrează fără să încerce să fie o doamnă rafinată. Manşetele de dantelă mi se par nepotrivite. Nu mă pricep şi nici nu pretind că sunt în măsură să judec, dar ţesătura aceea ca o pânză de păianjen nu arată ca una pe care să o poarte o servitoare.
- Iarăşi o spui: pentru că este o servitoare nu este demnă să poarte haine frumoase!
- N-am spus asta. Am spus că poţi să-i faci haine cât de frumoase vrei şi cât de lungi se cuvine, dar dentela este bună pentru doamnele care nu-şi murdăresc mâinile sau hainele şi nu pentru Hester, care trebuie să-şi câştige singură existenţa.
- Dar nu am cumpărat manşetele, tată, spuse Hester.
- Nu şi nici nu ai putea să-ţi cumperi manşete ca acestea pentru că sunt din dantelă adevărată Honiton, spuse doamna Watkins.
Tom şi tatăl său au plecat amândoi de la masă pentru a evita alte cuvinte mânioase, iar Hester şi mama putea discuta despre manşete în voie.
-Poţi să le repari, mamă? întrebă ea arătîndu-i găurile. Trebuie cusute foarte discret, adăugă

ea, căci dantela e atât de delicată.
- Da, este aproape la fel de delicată ca o pânză de păianjen, cum spunea şi tatăl tău, dar cred că voi reuşi să o cos cu nişte bumbac răsucit. Ce nesăbuinţă să arunci lucruri ca acestea!
- O, se aruncă multe acolo. Nu prea crezi până nu vezi, mamă.
- Dar mă întreb de ce servitorii nu se îngrijesc ca aceste lucruri să fie ale lor. Mi se pare incredibil că manşetele au fost aruncate.
- Păi nu au avut ocazia să fie aruncate, căci eu m-am dus la coşul de gunoi imediat după cameristă şi le-am găsit lângă coş, unde au căzut din făraş. Tocmai măturase camera domnişoarei Marion.
-Mă întreb de ce a aruncat aceste manşete. Fii sigură că dacă le-ar fi văzut, le-ar fi păstrat pentru ea.
-Bătrână avară! - cred că le-ar fi luat, deşi bucătăreasa spune că are multe din lucrurile domnişoarei Marion. In orice caz nu va avea aceste manşete căci voi avea grijă ca ea să nu le vadă.
- Nu sunt de purtat în bucătărie, cu siguranţă, spuse mama. Le-aş păstra de bune.
- Aşa voi face. Le vei apreta şi le vei călca, nu-i aşa mamă?
- Da şi voi coase găurile cât de bine pot. Nu se va vedea niciodată unde au fost rupte. Probabil au fost agăţate într-o agrafă sau ceva asemănător. Găurile sunt din cauza unei rupturi şi nu de la purtat. Cred că sunt aproape noi.
-Cu atât mai bine pentru mine, râse Hester. îmi place dantela ca pânza de păianjen, cum îi spune tata. Le voi purta de câte ori voi veni acasă la ceai doar ca să-1 înfurii pe Tom.
- Atunci le pun în cufărul meu. Am auzit destule până acum. Cum ţi se pare domnişoara Long?
- La Chase îi spunem doamna Long. E foarte bună, dar nu o vedem prea des în bucătărie! Are propria ei cameră şi când m-am dus mi-a spus că deşi este o prietenă de-a noastră nu va face diferenţă, altfel ceilalţi servitori vor fi geloşi şi eu nu m-aş înţelege atât de bine cu ei.
-O, aşa deci! Aceasta e doar o scuză. I-a spus tatălui tău că va avea grijă de tine.
-Păi, are grijă. Are grijă de toţi servitorii şi toţi o plac, spuse Hester.
- Da, dar am crezut că vei fi mai mult în camera ei.
- Cum aş putea, mamă? Trebuie să-mi fac treaba şi nu este timp de stat - nici măcar târziu după cină. Nu mă odihnesc până la ora opt sau nouă şi chiar şi atunci trebuie spălate vasele.
- Şi trudeşti ca un sclav tot restul zilei, Hester! a exclamat mama.
Hester a râs de privirea îngrozită a mamei.
- O, asta nu înseamnă nimic după ce te obişnuieşti, spuse ea cu voioşie.
- Te va da gata - sunt sigură. Parcă văd că vei veni acasă bolnavă. îi voi spune tatălui tău cu câtă neruşinare ne-a înşelat domnişoara Long.
- Prostii, mamă! Ştiai că voi munci la bucătărie şi că voi avea de spălat vase.
- Şi speli vase şi faci numai muncă umilitoare cât e ziua de lungă? întrebă mama.
- Păi nu, fac şi alte lucruri: spăl legumele şi urmăresc bucătăreasa să văd cum găteşte. Ştii, îmi place să gătesc, mamă. Totdeauna mi-a plăcut şi nu mă deranjează foarte mult această muncă. Trebuie să fac mai întâi treburile neplăcute dacă vreau să ajung vreodată. adevărată bucătăreasă.
-Hester, sunt dezamăgită de tine, spuse mama cu severitate.
- De ce, mamă? Pentru că îmi place locul meu? Am crezut că mi-ai spus să fiu mulţumită dacă se poate.
- Da, dar nu mă aşteptam ca tu chiar să fii mulţumită să lucrezi ca servitoare. Eu credeam că ai mai multă ambiţie.
- Dar mamă, mă simt bine. îmi place munca mea şi dacă obosesc uneori, imediat mă simt bine din nou.
- Păi atunci, dacă te simţi bine, nu mai am nimic de spus, doar că niciodată nu m-am aşteptat

ca unul din copiii mei să spună că este mulţumit ca servitor, spuse doamna Watkins oftând. în acel moment a intrat Johnny.
- O, mamă, tata spune că pot să merg cu Bill Johnson la şcoala duminicală dacă îmi dai voie. Mă laşi? a întrebat cu înflăcărare.
- A, desigur! Am terminat acum. Am încercat să vă cresc pe toţi respectabili, dar e în zadar. De vreme ce lui Hester îi place să fie servitoare, la fel de bine şi tu poţi să te duci la şcoala duminicală.
Johnny nu a aşteptat să audă mai multe, ci afugit afară unde tatăl stătea de vorbă cu Johnson ca să-i spună că în sfârşit mama i-a dat voie.
- Păi, nu mă aşteptam, flăcăule, dar nu văd de ce nu te-ai duce dacă tot ţii atât de mult, spuse Watkins. Astfel problema a fost rezolvată, cel puţin deocamdată.
- Nu pot să-mi imaginez ce-aţi păţit cu toţii, se văita doamna Watkins când a plecat Johnny. Mă aşteptam ca copiii mei să-şi ţină capul puţin mai sus decât vecinii lor, dar se pare că toţi sunteţi la fel. Ţie îţi place să freci oale şi tigăi în loc să înveţi o meserie mai nobilă, iar Milly şi Johnny vor neapărat să meargă la şcoala duminicală cu o adunătură de copii de-ai muncitorilor.
-Dar, mamă, uiţi că nu am avut şansa să învăţ o meserie mai nobilă, cum îi spui tu, zise Hester.
- Ai fi avut dacă ai fi vrut. Dacă i-ai fi spus tatălui tău că lucrul era prea greu şi nu ţi-ar fi plăcut atât de mult să trudeşti, de restul aş fi avut eu grijă. Şi ai fi plecat după o lună la domnişoara Wimple.
- O, aş prefera să fiu unde sunt decât sub comanda domnişoarei Wimple! Ar trebui să muncesc din greu şi meseria asta nici nu-mi place. Dar să speli vase şi să înveţi să găteşti nu e la fel de greu ca atunci când trebuie să coşi şi să coşi toată ziua cu dureri de ochi şi de spate când şi o femeie morocănoasă bombăne la tine. Hai, mamă, nu-ţi face griji, acolo mă simt bine, spuse Hester, şi asta e de ajuns.

CAPITOLUL III

1 dilemă/

B

', V

UCÂTAREASO, n-ai văzut o pereche de manşete din dantelă pe undeva? Sunt ale domnişoarei Marion, din setul ei Honiton. Săptămâna trecută le-am adus din camera ei ca să le repar şi acum nu le găsesc nicăieri.
-Unde le-ai pus când le-ai adus din cameră? Le-ai adus aici? întrebă bucătăreasa.
-Păi, nu ştiu. Cred că le-am dus în odaia mea şi le-am pus într-un sertar. Dar când l-am deschis, nu erau acolo.
- Vino, Hester, cu cratiţa aia! strigă bucătăreasa în acel moment.
Şi dacă ar fi observat-o mai atent când a adus-o, ar fi văzut că era foarte roşie la faţă. Dar bucătăreasa era ocupată cu prepararea unui sos, iar camerista se uita printre vasele din bufet în speranţa că va găsi manşetele pierdute băgate pe undeva printre ele.
-O, nu e nevoie să cauţi acolo, spuse bucătăreasa cam răspicat când a văzut ce făcea. Nu permit ca în bufetul meu să se adune lucruri murdare.
- Hester, n-ai găsit o pereche de manşete prin bucătărie, întrebă ea ridicând vocea, căci

Hester se întoarse în spălător.
- Nu, n-am găsit, spuse Hester. De obicei arunc gunoiul în sobă, adăugă ea, în timp ce camerista se apropiase de uşa spălătorului.
- Atunci mă tem că au fost date pe foc, dacă le-am lăsat aici. Hester, dacă le găseşti pe aici, adu-mi-le, te rog. Nu ştiu ce va zice domnişoara Marion dacă s-au pierdut.
-O pereche de manşete nu sunt mult pentru domişoara Marion.
-Nu, o pereche obişnuită nu înseamnă mult, dar aceasta era de la gulerul Honiton şi setul costă două sau trei guinee.
Hester a făcut ochii mari. Când a luat manşetele, s-a gândit că o pereche nouă valorează jumătate de coroană. Şi acum, când a auzit care este adevărata lor valoare, aproape că îşi dorea să nu le fi luat acasă sau să nu fi fost întrebată dacă le-a văzut. Dar pentru că a spus că nu le-a văzut, trebuia să le ascundă acum, se gândi ea.
Camerista a plecat să caute în altă parte manşetele care lipseau, iar Hester şi-a continuat treaba la început simţindu-se stânjenită din cauza lor, dar în cele din urmă a ajuns la concluzia că o pereche de manşete în plus sau în minus nu prea contează pentru o doamnă ca stăpâna ei. Cât despre cameristă, merita o ceartă pentru că a fost atât de neglijentă încât le-a scăpat lângă coşul de gunoi şi astfel a alungat tulburarea din mintea ei.
Duminică, când a mers acasă a luat nişte tarte şi nişte prăjituri cu brânză deoarece, cu o zi înainte, la Chase fusese o petrecere şi s-au gătit mult mai multe decât a fost nevoie. Hester a vrut să le pună pe masă la ceai, dar doamna Watkins a insistat să le ia de la vedere.
-Dacă tatăl tău se întâmplă să o întâlnească pe domnişoara Long săptămâna viitoare, sigur va spune ceva
de ele, iar aceasta s-ar putea să-ţi aducă necazuri, spuse mama.
-Da, s-ar putea, dar m-am gândit să vă aduc să gustaţi măcar din bunătăţile pe care le avem la Chase şi cred că sunt răutăcioşi pentru că nu ne lasă să aducem câte ceva acasă când rămâne atâta mâncare.
- O, nu te teme. Eu cred că toţi iau din ce rămâne.
- Atunci domnişoara Long nu ştie despre asta. Mi-ai reparat manşetele? O ce frumoase sunt! a exclamat ea când i le-a dat mama.
-Da, aceasta este o dantelă foarte frumoasă, zise mama.
- Sunt minunate! Le voi păstra de bune, adăugă ea, gândindu-se că ar fi bine să nu le poarte prea curând - nu înainte ca toată povestea să fie uitată. începând de luni, în continuu a fost zarvă în casă, iar Hester susţinea iar şi iar că nu le văzuse.
Prăjiturile cu brânză urmau să fie scoase când Watkins nu era prin preajmă şi doamna Watkins a avut grijă să încuie dulapul în care le-a pus şi să ţină cheia în buzunarul ei.
La ora ceaiului, Milly şi Johnny povesteau tot ce au auzit şi au văzut la şcoala duminicală.
-Cântau aşa de plăcut, mamă! a exclamat Milly. Imnurile erau atât de frumoase!
-Şi după aceea, învăţătorul s-a ridicat şi a vorbit tuturor despre cum să fim cinstiţi şi să nu luăm niciodată nici un ac ce nu ne aparţine, spuse Johnny.
- Ei bine, aş prefera să învăţaţi să fiţi cinstiţi şi fără să mergeţi la şcoala duminicală. învăţătura aceasta este foarte bună pentru oameni ca cei din familia Johnson. Dar sper că copiii mei ştiu mai mult decât să fie cinstiţi.
- Dar, mamă, ar fi trebuit să auzi ce a spus domnul acela! a exclamat Johnny. Ne-a spus că nu e cinstit să învăţăm doar jumătate din lecţie, ci ar trebui să învăţăm
cum se cuvine sau, dacă avem un lucru de făcut, nu e cinstit să-1 facem de mântuială în loc să-1 facem bine.
- Gata, am auzit destul despre asta, Johnny. Vino şi ia-ţi ceaiul, 1-a întrerupt mama.
Johnny s-a aşezat lângă Tom şi mânca nişte pâine cu unt. Dar se vedea bine că încă se gândea mult la ceea ce auzise la şcoală pentru că după un minut sau două a şoptit:
-M-am gândit la lemnele pe care le-ai adus acasă, Tom, şi la cuiele acelea.

- Taci din gură! zise Tom încruntat.
Johnny a continuat să-şi mănânce pâinea cu unt, dar încă era cu gândul la cele auzite la şcoală căci după câteva clipe s-a îndreptat spre Tom şi a şoptit:
- N-aş mai aduce lemne acasă, Tom, acum că ştim că nu e cinstit.
-Bea-ţi ceaiul mai departe şi vezi-ţi de treaba ta, spuse Tom iritat.
-Ce este? întrebă mama văzându-1 pe Johnny şoptind.
-Ei, iar binecuvântata aceea de şcoală duminicală, spuse Tom. M-am săturat de ea!
-Acum ascultă, Johnny! Dacă mai vii acasă şi necăjeşti şi baţi la cap pe toată lumea cu ce auzi acolo, nu mai mergi deloc! spuse doamna Watkins răspicat. Tom ştie să se comporte fără ajutorul unei şcoli duminicale, chiar dacă tu nu ştii, adăugă ea şi Johnny a tăcut tot timpul cât au mai servit ceaiul. Totuşi era hotărât să vorbească cu Tom despre lemne şi cuie cu prima ocazie când erau singuri.
Până acum Johnny cărase acasă o mulţime de lemne căci Tom avea trei cuşti ale sale în afară de ce i-a dat lui Sam Pugsley în schimbul iepurilor. Dar băieţelul s-a hotărât să nu mai aibă nimic de-a face cu aceasta acum că ştia că nu e cinstit şi i-a spus acest lucru lui Tom în acea seară, când au mers la culcare.
-Cerşetorule! Ce vrei să spui cu asta? Nu e cinstit! Mă întreb ce-o să urmeze? De ce nu-mi spui direct că sunt hoţ? Să vezi dacă nu te spun eu mâine mamei şi nu te va mai lăsa să mergi acolo unde vă învaţă să îi faceţi pe oameni în tot felul.
- Am spus doar că nu voi mai căra lemne acasă pentru că nu e cinstit, repetă Johnny.
- Şi asta nu înseamnă că mă faci hoţ? zise Tom nervos. Ar fi bine să ai grijă, că îţi arăt eu ţie dacă mai eşti obraznic.
I-ar fi plăcut să o facă atunci chiar în acel loc, dar tatăl era în casă şi dacă ar fi făcut gălăgie, Tom ar fi trebuit să dea explicaţii, iar tatăl său credea că el a primit lemnul pentru cuşti. Tom s-a hotărât că până la urmă era mai bine să nu dea atenţie obrăzniciei lui Johnny căci dacă se plângea mamei, ea ar fi pus întrebări incomode şi, pentru că nu-i plăceau iepurii, ar fi profitat de ocazie şi ar fi scăpat de ei. A avut grijă să nu-i dea lui Johnny ocazia de a refuza să care lemne acasă şi seara a adus el singur ce a vrut, deşi riscul de a fi observat era mai mare. în cele din urmă cineva 1-a văzut luând din cutia de cuie a maistrului şi a strigat: „Acum ştim unde se duc lemnele şi cuiele şi cine este hoţul!"
Tom s-a înroşit şi a dat drumul cuielor, hotărându-se să fie mai precaut pe viitor şi sperând că nu va mai auzi nimic de asta. Dar după câteva minute, când s-a întors maistrul, omul a spus:
- îţi spun că ai face bine să-1 întrebi pe Watkins de lemnele acelea multe care s-au pierdut săptămâna trecută. Tocmai l-am prins la cutia ta de cuie.
- Cum explici asta, Watkins? a întrebat maistrul, uitându-se ţintă la Tom. Ce făceai la cutia mea?
Tom şi-a plecat capul şi nu a dat nici un răspuns.
- Uite ce e, băiete! Nu te mai întreb nimic pentru că nu vreau să mă minţi, iar hoţii totdeauna sunt mincinoşi.
Dar te avertizez. începând de astăzi vei fi bănuit. Oamenii nu vor avea încredere în tine şi va trebui să fii atent cum te comporţi pe viitor. Nu te voi pedepsi de data aceasta de dragul tatălui tău, dar ia seama! Ştiu că de câteva săptămâni lemnele şi cuiele se termină foarte repede, dar niciodată nu te-am bănuit pe tine căci am crezut că eşti un băiat cinstit şi respectabil. Dar văd că am fost înşelat şi îmi pare rău. îţi mai dau o şansă să te îndrepţi, dar dacă se mai întâmplă să lipsească ceva, vei fi dat afară. Pe lângă acestea, te asigur că nu-ţi va fi uşor să găseşti alt loc de muncă. Deci, ai grijă!
Tom s-a întors la lucru supărat şi amărât şi s-a hotărât să se răzbune pe omul care 1-a prins la cuie: „Pârâcios rău, a făcut atâta zarvă pentru nişte bucăţele de lemne şi câteva cuie!" Şi următoarea dată când a trecut pe lângă el, Tom i-a răsturnat uneltele cu piciorul, lucru care 1-a înfuriat foarte tare pe acel om.

-Ascultă, băiete! îţi arăt eu ţie dacă mai faci asta vreodată şi te fac eu să te apuci de treabă imediat, hoţ ce eşti! îi spuse arătându-i pumnul.
Tom a plecat râzând şi se prefăcea că nu-i pasă, până când s-a făcut nevăzut, dar a fost supărat toată după-amiaza la gândul că 1-a făcut hoţ. Dar, în loc să se decidă să îi spună maistrului că luase lemnele şi cuiele ca să facă cuşti pentru iepuri şi să îi spună tatălui să plătească ce luase şi în loc să profite de bunătatea maistrului, care nu 1-a alungat imediat, şi să nu mai ia niciodată ce nu-i aparţine -singurele lucruri bune pe care le putea face - el a căutat tot felul de scuze: „Atâta zarvă pentru două - trei lemne şi câteva cuie!" spuse cu o voce joasă. „Ca şi cum niciodată nimeni nu a mai făcut aşa ceva. Sunt sigur că oamenii iau chiar mult mai mult decât mine." a încheiat el.
Era foarte abătut când s-a dus acasă şi abia dacă a vorbit cu Johnny şi abia dacă s-a uitat la iepuri. După ceai, s-a spălat şi a plecat de acasă în seara aceea. Mai trebuia să termine o cuşcă şi era supărat pentru că nu a putut aduce
materialele necesare. Şi Sam Pugsley mai voia nişte lemne, iar Tom se simţea vinovat pentru că nu mai putea aduce. „Trebuie să mă întâlnesc cu Sam şi să-i spun povestea pentru că deocamdată nu e bine să mai încerc să aduc. Toţi sunt cu ochii pe mine şi va fi un scandal de toată frumuseţea dacă aş fi prins." Aşadar, s-a dus şi a petrecut seara cu Sam Pugsley, iar când s-a întors acasă, s-a dus direct în pat pentru că îi era oarecum ruşine să-1 întâlnească pe tata. I se părea că tatăl ştia sigur că fiul său a fost făcut hoţ şi în următoarele câteva zile 1-a evitat cât a putut.
încetul cu încetul, acest sentiment a dispărut şi după ce lucrurile de la atelier şi-au reluat cursul normal, Tom a început să creadă că toată povestea a fost uitată. Dar nu a încercat să mai ia lemne pentru câteva săptămâni, iar maistrul care îl supraveghea îndeaproape începea să creadă că avertismentul său nu a fost în zadar şi de aceea era bucuros. II plăcea pe Tom şi spera că în timp va deveni un bun muncitor. Se gândea să-1 întrebe pentru ce luase lemnele, dacă făcea ceva acasă şi dacă afla că le folosea pentru ceva util, să-i dea lemne şi cuie din când în când. Păcat că Tom nu s-a împrietenit cu maistrul lui, mărturisindu-i tot adevărul. Ar fi primit ajutor în lupta lui cu ispita, dar era prea mândru şi prea laş ca să o facă. Apoi, gândindu-se că nu mai era supravegheat la fel de mult, a început să ia din lemne şi din cuie. Nu a fost prins prima dată, nici a doua oară, dar pentru că a trezit din nou suspiciuni, maistrul 1-a urmărit şi în sfârşit 1-a prins pe Tom plecând cu nişte scânduri, care fuseseră tăiate pentru rafturi de dulap, şi cu buzunarul plin de cuie.
-Cerşetor nerecunoscător ce eşti! Aşa îmi mulţumeşti pentru că nu te-am pedepsit mai înainte, a exclamat omul ieşind dintr-o dată din ascunzătoarea lui şi privindu-1 pe Tom în faţă.
Tom a lăsat lemnele şi a încercat să fugă, dar bărbatul 1-a prins de guler:
- Ce crezi că meriţi, 1-a întrebat scuturându-1. Mă gândesc să te dau pe mâna poliţiei, spuse el şi tonul pe care a vorbit 1-a făcut pe Tom să se teamă că el chiar intenţiona să facă după cum a zis.
-O, domnule, nu! Te rog! Nu mai fac niciodată! spuse Tom începând să plângă.
- A, dar mi-e teamă că vei mai face. Nu e prima dată când ai fost prins şi te-am avertizat.
- O, domnule, te rog nu chema poliţia şi nu mai fac niciodată. Promit!
- Ce-ai făcut cu lemnele, întrebă bărbatul căci era dezamăgit şi furios pe Tom.
- Am făcut o cuşcă pentru iepuri, spuse Tom.
- îmi imaginez că ai făcut o mulţime de cuşti căci oamenii se plâng de lipsa rafturilor şi a multor scânduri chiar de când ai venit. Totuşi îţi voi da încă o şansă şi nu te voi da pe mâna poliţiei, dar să nu te mai arăţi pe aici. îţi voi da banii pe jumătate de săptămână acum şi-i voi spune tatălui tău că ţi-ai pierdut locul şi onoarea şi că îmi pare rău că fiul lui e hoţ.
După ce a rostit acestea, i-a dat lui Tom jumătate de coroană, a ridicat scândurile pe care le furase şi s-a întors în atelier. Tom, pe jumătate îngrozit şi pe jumătate surprins că a fost prins, a ridicat coşul cu mâncare şi s-a îndreptat spre câmp. A stat pe un gard mai mult de o oră

gândindu-se la ce le va spune părinţilor despre această concediere neaşteptată. Nu avea de gând să le spună adevărul, deşi îi era teamă că tatăl va auzi de la unul sau altul din atelier chiar dacă nu i-ar spune maistrul, ceea ce sigur ar face dacă l-ar întâlni. în cele din urmă, s-a ridicat şi s-a pornit spre casă, dar încă nu ştia ce le va spune. Să gândea să se scuze că îl doare capul şi să nu se trezească la timp în dimineaţa următoare.
-Ce târziu ai venit, Tom, îi spuse mama când a intrat. Ei, ce s-a întâmplat? a întrebat când 1-a văzut pe Tom care încă era palid după spaima prin care trecuse.
- Nimic grav. Mă doare capul, asta-i tot. Nu-i gata ceaiul? adăugă el.
- Ba da, e gata de o oră. Din cauza durerii de cap ai ajuns atât de târziu? a întrebat ea.
- Cred că da, răspunse Tom. Am stat cam mult pe pârleaz când treceam prin câmp.
Doamna Watkins s-a gândit că se îmbolnăveşte şi 1-a sfătuit să se ducă în pat imediat după ceai, sfat pe care Tom 1-a urmat cu atât mai mult cu cât îi oferea o cale de a evita întâlnirea cu tata căci acum îi era frică mai mult ca niciodată să-1 vadă.

CAPITOLUL IV

TOM, Tom, ştii cât e ceasul? Vei întârzia dacă nu te grăbeşti! a strigat Watkins a doua zi dimineaţă când pleca la lucru.
- Bine, spuse Tom ridicându-se din pat, dar amintindu-şi cu un fior de groază că nu îndrăznea să meargă la lucru.
- Nu e târziu, Tom? spuse Johnny când fratele lui s-a culcat din nou în pat.
- Taci din gură şi culcă-te, spuse Tom nervos.
Se simţea pe deplin nenorocit şi nu ştia ce să facă. Putea să stea acasă doar până după mucul dejun pretinzând că îl doare capul. Trebiua să se prefacă, apoi, că se duce la lucru şi prefăcătoria aceasta era într-adevăr dureroasă pentru Tom căci, în ciuda obiceiurilor sale din ultima vreme de a fura, în general era un băiat deschis şi sincer şi nu îi era uşor să mintă şi să înşele.
Scuza că îl durea capul a fost imediat acceptată de mama sa pentru că Tom se simţtea prea jalnic ca să mai mănânce micul dejun în acea dimineaţă şi nici nu avea chef să hrănească iepurii.
- Mai bine nu te-ai duce la lucru astăzi. îl voi trimite pe Johnny să le spună că nu te simţi bine.
Dar această propunere 1-a umplut de groază pe loc.
- O, nu, mă voi duce imediat, spuse. Johnny trebuie să meargă la şcoală. Probabil îmi va face bine o plimbare.
„Să stau acasă e imposibil", se gândi Tom. Şi-a luat nişte mâncare în coş, dar a promis mamei că va veni acasă dacă nu se va simţi bine. E de la sine înţeles că Tom nu s-a apropiat de atelierul în care lucrase în ultima vreme. în schimb, când trecea prin câmp, a luat-o în direcţia opusă şi a mers departe în ţinut nepăsându-i unde va ajunge, copleşit de necaz şi disperare. A mers şi a mers până când, în sfârşit, fiind obosit şi înfometat, s-a aşezat lângă drum şi a scos pâinea şi carnea pe care i le pusese mama pentru prânz. în timp ce stătea acolo, o adiere de vânt a adus o foaie de hârtie la picioarele sale. A luat-o şi primele cuvinte de pe pagina tipărită i-au atras atenţia: „Calea celor nelegiuiţi este grea."
- Cât de adevărat! a exclamat Tom cu amărăciune.
Şi era cât pe ce s-o arunce din nou, când în josul paginii a văzut aceste cuvinte: „Mă voi scula

şi mă voi duce la tatăl meu."
- Asta este exact ce nu îndrăznesc eu să fac, murmură Tom.
Dar a împăturit tractatul şi 1-a pus în buzunar în loc să-1 arunce. Apoi a început să se gândească din nou ce ar fi mai bine să facă acum.
In timp ce mergea, aproape că s-a hotărât să nu se mai întoarcă niciodată acasă, ci să-şi continue drumul până când va ajunge într-un oraş şi va găsi de lucru acolo, cum auzise că făceau alţii când nu era de lucru acasă. Dar cuvintele pe care le-a citit îi stăruiau în minte. Trebuie să fi fost scrise de cineva care a trecut printr-o prblemă asemănătoare cu a lui, se gândi el. Altfel cum ar şti el acest lucru: „Calea celor nelegiuiţi este grea." Apoi a scos tractatul din buzunar şi 1-a citit în întregime. Tom nu a înţeles unele părţi, dar a priceput destul de clar că autorul, care cunoştea atât de bine calea nelegiuiţilor, era de părere că singurul mod de a ieşi din ea
este să se întoarcă la tatăl său şi să îi spună totul. în cele din urmă Tom a renunţat la planul său de a pleca departe şi s-a hotărât să se întoarcă acasă şi să-I spună tatălui său. Apoi a citit tractatul încă o dată, dar a simţit că e puţin mistic de data aceasta. Părea să fie mai multe în el decât şi-a imaginat, căci autorul vorbea despre Dumnezeu ca fiind Tatăl său şi că păcatul a fost făcut împotriva Lui. Tom a fost la biserică de câteva ori, dar nu a fost niciodată la şcoala duminicală şi înţelegea atât de puţin din ce voia să spună, încât se simţea foarte confuz. Singurul lucru de care era sigur- şi era atât sigur de aceasta ca şi cum cineva îi vorbise şi îi spusese că era adevărat - că singurul lucru bun pe care-1 putea face era să se întoarcă acasă imediat şi să renunţe la orice gând de plecare. Prin urmare, după ce s-a odihnit şi a terminat de mâncat prânzul, s-a sculat şi s-a întors pe unde venise.
A ajuns acasă pe înserat şi îi era foame, era obosit şi îl dureau picioarele, dar uitase de aşa-zisa lui durere de cap până când mama lui i-a adus aminte de minciuna lui întrebându-1 cum se simte.
- O, sunt bine, spuse Tom evaziv. Unde e tata?
- A băut ceaiul şi a plecat înapoi. A întrebat cum de nu erai venit acasă şi presupun că s-a dus înaintea ta prin câmp.
în timp ce vorbea, doamna Watkins a pus ceaiul lui Tom pe masă, iar el 1-a băut în tăcere, neştiind dacă ar trebui să fie bucuros ori să-i pară rău că nu-şi putea face mărturisirea imediat. Era prea obosit ca să plece din nou după ce şi-a terminat ceaiul, aşadar, după ce s-a uitat la iepuri şi s-a spălat, s-a dus la culcare. După zece minute 1-a auzit pe tatăl său intrând şi întrebând:
- Unde-i Tom?
- Sus, s-a dus la culcare, spuse mama.
Nu a auzit răspunsul tatălui, dar în clipa următoare a auzit paşii lui pe scară, iar inima lui Tom bătea atât de tare
încât abia a auzit când s-a deschis uşa şi tata era deja în faţa lui. O privire a fost deajuns ca Tom să-şi dea seama că tatăl lui ştia totul şi şi-a ascuns faţa în pernă căci îi era ruşine să-1 întâlnească.
- Unde ai fost toată ziua? a întrebat Watkins aspru.
- M.am plimbat, murmură Tom fără să-şi ridice capul.
- Dimineaţă i-ai spus mamei că te duci la lucru.
- Nu... nu ştiam ce altceva să-i spun, se bâlbâi Tom.
- Ce ai de zis în apărarea ta acum? M-am întâlnit cu maistrul tău. Nu vei avea nimic de câştigat continuând să minţi, adăugă Watkins.
- Nu vreau să mai mint, spuse Tom. M-am întors ca să-ti spun.
- Te-ai întors! Păi, unde ai fost?
- Aveam de gând să plec de acasă şi să caut de lucru şi să nu mă mai întorc niciodată, spuse Tom, nuimai că am găsit o bucată de hârtie care m-a făcut să mă gândesc că mai bine mă

întorc acasă şi-ţi spun adevărul.
- Şi eu cred la fel. Numai că se face că nu mai trebuie să-mi spui pentru că tot oraşul ştie deja că Tom Watkins este un hoţ. Niciodată nu-mi voi mai putea ţine capul sus şi-i vei frânge inima mamei când va auzi.
A spus acestea pe un ton atât mâhnit şi jalnic încât, la auzul lor, Tom a sărit de pe cufărul de lângă pat, pe care stătea şi s-a aruncat la picioarele tatălui:
- O, tată, nu spune asta! strigă el. Bate-mă, ucide-mă dacă vrei, numai iartă-mă!
- Tom, cum ai putut să faci aşa ceva? rosti tatăl cu o voce tremurândă. Şi nu e prima dată când îmi spune maistrul.
- Ştiu că nu e prima dată. Am început să iau lemne şi cuie curând după ce m-am dus acolo, suspină Tom.
- Fiul meu să fie un hoţ! oftă părintele.
- O, niciodată nu m-am gândit la asta când am luat scândurile. Am crezut că e un lucru mărunt şi erau atât de
multe scânduri şi cuie acolo, încât nu ar conta dacă aş lua cât am nevoie.
- Dar ai fost avertizat, Tom. Maistrul ţi-a spus că nu vrea să aibă un hoţ în atelier. Ar fi trebuit să mă gândesc că era destul. Pentru ce ai avut nevoie de lemne?
-Ca să termin ultima cuşca şi să-i fac încă una lui Sam Pugsley.
-înţeleg. Ai furat de la maistrul tău ca să-ţi cumperi aceşti iepuri. Sam Pugsley ştia cum făceai rost de lemne?
- Nu, tată, răspunse Tom plecându-şi capul.
- Ei bine, ce-i de făcut? spuse Watkins după o pauză în care s-a uitat întrebător la Tom. Dacă te-aş bate până dimineaţă, tot n-aş îndrepta lucrurile. Nu ar plăti scândurile pe care le-ai furat.
- Am putea să vindem iepurii şi cuştile? întrebă Tom încet. Oricât de mult îi plăceau aceste animale, acum renunţa la ele.
-E singurul lucru pe care-1 putem face. Doar nu te aştepţi să te las să-i mai păstrezi după aceasta, nu-i aşa? zise Watkins.
Tom a dat din cap aprobând.
- Am uitat de iepuri, spuse el.
- Şi totuşi ai intrat în toată această încurcătură numai ca să-i obţii. Da, trebuie vânduţi, iar banii, sau cel puţin valoarea lemnelor şi a cuielor, trebuie plătită maistrului tău.
- în regulă, tată, spuse Tom încet. în timp ce Watkins cobora scările, Tom s-a culcat bucuros că tatăl său ştia totul. Se gândea că ce e mai rău a trecut căci dacă plătesc lemnele, vor pune capăt acestei poveşti. Era adevărat că îi va fi greu să se despartă de iepuri şi să-i explice lui Sam de ce îi vinde atât de curând, dar s-a hotărât să dea uitării aceste probleme deocamdată. Ce a fost mai rău a trecut şi acum putea să doarmă mai liniştit decât în noaptea precedentă. Dar Tom şi-a dat seama că a făcut o greşeală când a presupus că ce a fost mai rău a trecut. Când a coborât scările,
a doua zi dimineaţă, mama 1-a întâmpinat cu o privire plină de mânie aspră şi când Johnny s-a aşezat la locul său la micul dejun, lângă Tom, ea 1-a trimis imediat la celălalt capăt al mesei.
- Acuşi vei vrea şi tu iepuri şi te vei apuca de furat lemne, îi spuse lui Johnny, aşa că stai departe de cei răi.
Tom a continuat să mănânce micul dejun în linişte, deşi aproape că se îneca când întâlnea privirile lungi şi furişate ale lui Milly şi Johnny şi şi-a amintit de avertismentul fratelui său mai mic pe care i-1 dăduse când venise de la şcoala duminicală, cu câteva săptămâni în urmă. Când tatăl a venit la micul dejun, s-a aşezat la masă în tăcere şi arăta atât de trist şi de mâhnit încât pe Tom 1-a mişcat mai mult decât dacă i-ar fi reproşat ceva. A fost o masă tristă pentru toată lumea, iar Tom s-a simţit uşurat când s-a terminat. în momentul în care tatăl ieşea afară, Tom i-a pus mâna pe umăr:
- Ce voi face cu iepurii aceia, tată? întrebă el.

- Păi ştii, trebuie să-i vinzi. Ar fi bine să cauţi un client cât de repede poţi. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta, dacă se poate, spuse Watkins şi s-a grăbit afară lăsându-l pe Tom care a început să se gândească unde ar putea găsi un client.
în cele din urmă s-a gândit la un magazin unde a văzut iepuri expuşi afară, pentru vânzare şi s-a dus şi a vorbit cu vânzătorul. Dar bineînţeles că el nu voia să cumpere. I-a spus lui Tom că nici nu se vindeau în perioada aceea şi dacă i-ar cumpăra, i-ar plăti puţin pe ei. Cât despre cuşti, nici ele nu se prea cumpărau căci toată lumea îşi făcea propriile cuşti. Până la urmă, după multe târguieli omul a fost de acord să vină să vadă iepurii şi cuştile. Şi dacă erau construite frumos, ar putea căuta un client pentru ele.
- Atunci veniţi în seara aceasta când tata e acasă, spuse Tom. El gândea că ar putea lua un preţ mai bun dacă tata era de faţă.
Aşadar omul a venit seara şi a fost de acord să ia iepurii şi cuştile, dar nu-i dădea decât şapte şilingi pentru tot. Apoi le-a zis că târgul va fi o pierdere pentru el dacă nu le va vine repede.
Tom a luat cei şapte şilingi şi s-au înţeles ca omul să vină după iepuri în dimineaţa următoare, spre întristarea lui Johnny şi Milly, care au izbucnit în plâns când au auzit că nu vor mai avea animale.
- Tata ar fi putut să-i dea lui Tom banii şi atunci nu era nevoie ca animalele să fie vândute, spuse Milly printre lacrimi.
Dar Johnny a dat din cap.
-Nu ar fi corect, spuse el. Tom e cel care a furat lemnele şi pentru că nu are bani el trebuie să vândă iepurii.
- Şi dacă el plăteşte acum banii aceştia, înseamnă că nu a furat, aşa e? spuse Milly.
- Nu ştiu, sper că da, dar nu sunt sigur. Numai că aş fi vrut ca Tom să nu facă aşa ceva. Tu nu, Milly?
- Dar dacă el plăteşte pentru aceasta, nu e ca şi cum n-ar fi furat?
- Nu ştiu, sper... Nu e sigur.
Evident, Tom s-a gândit ca Milly că dacă el restituia cât putea - dacă îi dădea maistrului toţi banii pe care îi primea în schimbul iepurilor şi cuştilor - ar plăti lemnele şi cuiele şi ar rezolva astfel problema. Tata s-a învoit să ducă banii maistrului îndată şi să-l roage să-l primească pe Tom din nou la lucru, dar nu era la fel de sigur ca Tom că va reuşi.
- Spune-i că voi veni mâine dimineaţă, spuse Tom când i-a înmânat banii tatălui, fără să aibă îndoieli că problema era rezolvată acum, şi s-a hotărât să nu se mai atingă vreodată de ceva care nu îi aparţine.
Dar când tatăl său s-a întors arăta, dacă era posibil, şi mai trist şi mai abătut decât era când a plecat. Tom a întrebat nerăbdător:
- Ce s-a întâmplat, tată? Nu vrea să ia banii?
-Ei bine, nu i-a vrut. A spus că a trecut peste problema asta şi că nu vrea să mai audă niciodată de ea. Ai pierdut un maistru bun, adăugă el oftând.
- De ce? Nu vrea să mă primească înapoi? spuse Tom alarmat.
Watkins a dat din cap.
- El spune că nu îndrăzneşte pentru că toţi oamenii şi băieţii din atelier ştiu de ce ai fost dat afară şi dacă te-ar lua înapoi ar însemna să le dea permisiunea să fure de la el cât voiau. Of, Tom, Tom, nu ştiu ce se va întâmpla cu tine acum! şi Watkins şi-a lăsat capul pe masă şi a scos un geamăt. Tom s-a simţit foarte nenorocit, dar mai mult din cauza tatălui său decât din cauza lui.
- Trebuie să caut de lucru în altă parte, a spus el după câteva momente de tăcere. Hai tată, nu te îngrijora. Voi găsi altă slujbă în curând.
-Nu sunt chiar atât de sigur. Dacă te-ai fi putut întoarce la această slujbă, ai fi putut să ştergi ruşinea cu timpul, dar acum mă tem că se va ţine de tine cât trăieşti, spuse Watkins cu durere.
- Şi ne-ai făcut de ruşine pe toţi, interveni mama nervoasă. Şi doar pentru nişte amărâţi de

iepuri care ştii că nu mi-au plăcut niciodată.
- Gata! Răul a fost făcut şi nu putem schimba nimic, zise soţul, care ştia că Tom a făcut tot ce a putut să plătească fapta lui, iar cearta şi mustrarea l-ar putea alunga de acasă căci nu uitase că Tom a mărturisit că voia să plece de acasă. Trebuie să te străduieşti din toate puterile acum, băiete, spuse el. Vei vedea că un pas greşit nu e uşor de îndreptat şi sper că aceasta va fi o lecţie pentru tot restul vieţii tale.
- Tatăl tău ia lucrurile prea uşor. Trebuia să-ţi dea o bătaie ca s-o ţii minte! spuse mama.
- Voi primi bătaia şi voi fi bucuros dacă asta va îndrepta lucrurile, spuse Tom.
- Nu, nu vei putea uita uşor, Tom, spuse tata. Şi nici nu mă tem că o vei face din nou. M-am gândit că dacă mama te-ar fi lăsat să mergi la şcoala duminicală când erai mic, poate nu s-ar fi întâmplat căci nu pot uita ce a spus Johnny că a învăţat acolo când s-a dus prima dată.
-Da, sigur! Ca şi cum nu mi-am învăţat copiii că cinstea este totdeauna cea mai mare regulă. Doar m-au auzit spunând-o de zeci sau de sute de ori, nu-i aşa, Tom? a întrebat mama.
-Da, am auzit, dar niciodată nu m-am gândit prea mult la asta, a mărturisit Tom. Dar ştii ce, tată, adăugă el, mă voi duce la şcoala duminicală dacă vrei. Au ceva care se cheamă oră de studiu biblic pentru băieţi mai mari şi dacă vrei, mă voi duce duminica viitoare.
- Aşa să faci, băiete. După cum se zice - mai bine mai târziu decât niciodată. Şi totdeauna am avut încredere în şcolile duminicale, deşi mama ta spune că nu sunt pentru oameni respectabili.
-Pentru oameni respectabili! Nu, nu sunt, ci sunt pentru oameni care nu ştiu care sunt lucrurile lor. De aceea ar fi bine ca Tom să meargă, încheie doamna Watkins.
Astfel Tom s-a hotărât să se ducă şi dacă putea, să-1 ia şi pe Sam Pugsley cu el.

CAPITOLUL V

dezamăgiră profundei

TOM s-a ţinut de cuvânt şi a mers la şcoala duminicală simţindu-se incomod şi ruşinat la început, dar acest sentiment a dispărut căci era interesat de ceea ce auzea acolo. I se părea că învăţătorul citise tractatul pe care 1-a găsit el căci vorbea despre Dumnezeu în acelaşi mod, referindu-se la El ca la un Tată bun şi iubitor şi pe care II întristează păcatele noastre. L-a făcut pe Tom să se gândească la propriul său tată şi felul în care l-a întristat purtarea urâtă a fiului şi se întreba dacă era adevărat că Dumnezeu îl iubea şi era întristat din cauza păcatelor lui în acelaşi fel. Era foarte diferit de ceea ce crezuse despre Dumnezeu până acum, dacă se gândea la El vreodată. Mama îi spunea uneori când o supăra că Dumnezeu se supără pe băieţii obraznici şi că are o carte mare unde scrie toate păcatele lor. Şi când va veni ziua judecăţii, va deschide cartea şi va vedea ce e scris în ea şi va da sentinţa exact cum un face un judecător cu puşcăriaşii la curtea judecătorească.
Uneori îl trecea un fior de groază când se gândea la aceasta, dar apoi mai era mult până la ziua judecăţii, iar el era doar un băieţel şi ar putea să se piardă în mulţime. Pe lângă acestea, evident, nici mama lui nu s-a gândit prea mult la aceasta, ci doar când era supărată. Aşa că de ce s-ar gândi el prea mult la acest lucru? Frământându-se astfel, Tom a
reuşit destul de uşor să uite şi să alunge orice gând că Dumnezeu ar avea vreo legătură cu viaţa lui. Acum era pentru prima dată când auzea că el a făcut o greşeală mare: lui Dumnezeu îi păsa de el la fel de mult ca şi tatălui său, veghea asupra lui în fiecare clipă şi vedea tot ce a făcut rău nu cu privirea aspră a unui judecător, ci cu grija iubitoare a unui tată îndurerat.
Era o mare descoperire pentru Tom încât nu se putea gândi la altceva când s-a dus acasă şi

abia a observat răceala lui Hester sau dispreţul din comportamentul mamei faţă de el. După ceai, a scos tractatul şi l-a citit din nou. A citit următoarele cuvinte: „După cum un tată are milă de copiii săi, tot aşa şi Dumnezeu are milă de cei ce se tem de El." Atunci Tom s-a oprit. Era deci şi o condiţie. Această milă nu era pentru toţi, ci doar pentru „cei ce se tem de El." Tom a dat drumul tractatului şi şi-a acoperit faţa în mâini. Mila nu era pentru el, spuse cu un geamăt trist, pentru că el nu s-a gândit niciodată la Dumnezeu decât cu o zi sau două în urmă. îi părea atât de rău că nu era nimic altceva pentru el decât asprimea judecătorului, cum îi spusese mama, în loc de îndurarea iubitoare care era în inima lui Dumnezeu pentru cei care se tem de El.
Tom a citit tractatul din nou, dar nu a mai găsit nici o lămurire căci mintea lui era plină de gândul că nu era inclus în această îndurare iubitoare. Aceasta era doar pentru oamenii religioşi, care totdeauna s-au dus la şcoala duminicală şi care au mers regulat la biserică. De aceea era inutil să creadă că era şi pentru el. Poate cu timpul Johnny şi Milly ar putea cumva să o primească şi-şi dorea ca mama lui să-1 fi lăsat să meargă la şcoala duminicală când era mic pentru ca şi el să aibă parte de ea. Daca aşa stăteau lucrurile, era în zadar să se mai gândească la aceasta şi trebuia să se descurce fără ea.
Luni dimineaţa, s-a pornit să caute de lucru la un alt atelier, unde era multă treabă pentru tâmplari.
-Ei bine, nu i-a vrut. A spus că a trecut peste problema asta şi că nu vrea să mai audă niciodată de ea. Ai pierdut un maistru bun, adăugă el oftând.
- De ce? Nu vrea să mă primească înapoi? spuse Tom alarmat.
Watkins a dat din cap.
- El spune că nu îndrăzneşte pentru că toţi oamenii şi băieţii din atelier ştiu de ce ai fost dat afară şi dacă te-ar lua înapoi ar însemna să le dea permisiunea să fure de la el cât voiau. Of, Tom, Tom, nu ştiu ce se va întâmpla cu tine acum! şi Watkins şi-a lăsat capul pe masă şi a scos un geamăt. Tom s-a simţit foarte nenorocit, dar mai mult din cauza tatălui său decât din cauza lui.
- Trebuie să caut de lucru în altă parte, a spus el după câteva momente de tăcere. Hai tată, nu te îngrijora. Voi găsi altă slujbă în curând.
-Nu sunt chiar atât de sigur. Dacă te-ai fi putut întoarce la această slujbă, ai fi putut să ştergi ruşinea cu timpul, dar acum mă tem că se va ţine de tine cât trăieşti, spuse Watkins cu durere.
- Şi ne-ai făcut de ruşine pe toţi, interveni mama nervoasă. Şi doar pentru nişte amărâţi de iepuri care ştii că nu mi-au plăcut niciodată.
- Gata! Răul a fost făcut şi nu putem schimba nimic, zise soţul, care ştia că Tom a făcut tot ce a putut să plătească fapta lui, iar cearta şi mustrarea l-ar putea alunga de acasă căci nu uitase că Tom a mărturisit că voia să plece de acasă. Trebuie să te străduieşti din toate puterile acum, băiete, spuse el. Vei vedea că un pas greşit nu e uşor de îndreptat şi sper că aceasta va fi o lecţie pentru tot restul vieţii tale.
- Tatăl tău ia lucrurile prea uşor. Trebuia să-ţi dea o bătaie ca s-o ţii minte! spuse mama.
-Voi primi bătaia şi voi fi bucuros dacă asta va îndrepta lucrurile, spuse Tom.
- Nu, nu vei putea uita uşor, Tom, spuse tata. Şi nici nu mă tem că o vei face din nou. M-am gândit că dacă mama te-ar fi lăsat să mergi la şcoala duminicală când erai mic, poate nu s-ar fi întâmplat căci nu pot uita ce a spus Johnny că a învăţat acolo când s-a dus prima dată.
-Da, sigur! Ca şi cum nu mi-am învăţat copiii că cinstea este totdeauna cea mai mare regulă. Doar m-au auzit spunând-o de zeci sau de sute de ori, nu-i aşa, Tom? a întrebat mama.
-Da, am auzit, dar niciodată nu m-am gândit prea mult la asta, a mărturisit Tom. Dar ştii ce, tată, adăugă el, mă voi duce la şcoala duminicală dacă vrei. Au ceva care se cheamă oră de studiu biblic pentru băieţi mai mari şi dacă vrei, mă voi duce duminica viitoare.
- Aşa să faci, băiete. După cum se zice - mai bine mai târziu decât niciodată. Şi totdeauna am avut încredere în şcolile duminicale, deşi mama ta spune că nu sunt pentru oameni

respectabili.
-Pentru oameni respectabili! Nu, nu sunt, ci sunt pentru oameni care nu ştiu care sunt lucrurile lor. De aceea ar fi bine ca Tom să meargă, încheie doamna Watkins.
Astfel Tom s-a hotărât să se ducă şi dacă putea, să-1 ia şi pe Sam Pugsley cu el.

CAPITOLUL V

dezamăgiră profundei

TOM s-a ţinut de cuvânt şi a mers la şcoala duminicală simţindu-se incomod şi ruşinat la început, dar acest sentiment a dispărut căci era interesat de ceea ce auzea acolo. I se părea că învăţătorul citise tractatul pe care 1-a găsit el căci vorbea despre Dumnezeu în acelaşi mod, referindu-se la El ca la un Tată bun şi iubitor şi pe care îl întristează păcatele noastre. L-a făcut pe Tom să se gândească la propriul său tată şi felul în care l-a întristat purtarea urâtă a fiului şi se întreba dacă era adevărat că Dumnezeu îl iubea şi era întristat din cauza păcatelor lui în acelaşi fel. Era foarte diferit de ceea ce crezuse despre Dumnezeu până acum, dacă se gândea la El vreodată. Mama îi spunea uneori când o supăra că Dumnezeu se supără pe băieţii obraznici şi că are o carte mare unde scrie toate păcatele lor. Şi când va veni ziua judecăţii, va deschide cartea şi va vedea ce e scris în ea şi va da sentinţa exact cum un face un judecător cu puşcăriaşii la curtea judecătorească.
Uneori îl trecea un fior de groază când se gândea la aceasta, dar apoi mai era mult până la ziua judecăţii, iar el era doar un băieţel şi ar putea să se piardă în mulţime. Pe lângă acestea, evident, nici mama lui nu s-a gândit prea mult la aceasta, ci doar când era supărată. Aşa că de ce s-ar gândi el prea mult la acest lucru? Frământându-se astfel, Tom a
reuşit destul de uşor să uite şi să alunge orice gând că Dumnezeu ar avea vreo legătură cu viaţa lui. Acum era pentru prima dată când auzea că el a făcut o greşeală mare: lui Dumnezeu îi păsa de el la fel de mult ca şi tatălui său, veghea asupra lui în fiecare clipă şi vedea tot ce a făcut rău nu cu privirea aspră a unui judecător, ci cu grija iubitoare a unui tată îndurerat.
Era o mare descoperire pentru Tom încât nu se putea gândi la altceva când s-a dus acasă şi abia a observat răceala lui Hester sau dispreţul din comportamentul mamei faţă de el. După ceai, a scos tractatul şi l-a citit din nou. A citit următoarele cuvinte: „După cum un tată are milă de copiii săi, tot aşa şi Dumnezeu are milă de cei ce se tem de El." Atunci Tom s-a oprit. Era deci şi o condiţie. Această milă nu era pentru toţi, ci doar pentru „cei ce se tem de El." Tom a dat drumul tractatului şi şi-a acoperit faţa în mâini. Mila nu era pentru el, spuse cu un geamăt trist, pentru că el nu s-a gândit niciodată la Dumnezeu decât cu o zi sau două în urmă. îi părea atât de rău că nu era nimic altceva pentru el decât asprimea judecătorului, cum îi spusese mama, în loc de îndurarea iubitoare care era în inima lui Dumnezeu pentru cei care se tem de El.
Tom a citit tractatul din nou, dar nu a mai găsit nici o lămurire căci mintea lui era plină de gândul că nu era inclus în această îndurare iubitoare. Aceasta era doar pentru oamenii religioşi, care totdeauna s-au dus la şcoala duminicală şi care au mers regulat la biserică. De aceea era inutil să creadă că era şi pentru el. Poate cu timpul Johnny şi Milly ar putea cumva să o primească şi-şi dorea ca mama lui să-1 fi lăsat să meargă la şcoala duminicală când era mic pentru ca şi el să aibă parte de ea. Daca aşa stăteau lucrurile, era în zadar să se mai gândească la aceasta şi trebuia să se descurce fără ea.
Luni dimineaţa, s-a pornit să caute de lucru la un alt atelier, unde era multă treabă pentru tâmplari.

- Da, îmi trebuie un băiat, spuse maistrul ca răspuns la întrebarea lui Tom, dar sunt foarte atent. Totdeauna vreau să ştiu ceva despre băieţii pe care îi iau. Unde ai lucrat în ultima vreme?
Tom i-a spus, dar a trebuit să adauge cu capul plecat:
- Nu cred că mă va recomanda, dar dacă îmi daţi o şansă, cred că veţi fi mulţumit.
Dar omul a dat din cap.
-Nu cred că voi fi, spuse el. Dacă nu poţi să fii recomandat, nu am nevoie de tine, căci eu iau doar băieţi respectabili, apoi a plecat, lăsându-1 pe Tom profund dezamăgit.
După aceea a plecat acasă căci nu putea să meargă mai departe în acea zi, dar în dimineaţa următoare a plecat din nou şi a mers aproape până seara tot fără nici un rezultat. Pentru că arăta ca un băiat respectabil, unii s-au arătat dispuşi să-i dea o şansă, dar când Tom le spunea că nu poate să ceară o recomandare de la primul lui maistru, ei refuzau să aibă de-a face cu el. Totuşi miercuri s-a dus într-un loc unde trebuiau să facă o lucrare într-un anumit timp. Erau bucuroşi să-1 ia dacă putea să lucreze imediat şi nu l-au mai întrebat altceva decât unde a lucrat. După cum arăta, maistrul a tras concluzia că era un băiat de treabă şi i-a spus să-şi dea jos haina şi să înceapă. Tom era bucuros că putea merge la lucru din nou şi muncea cu atâta zel încât maistrul său era mai mult decât mulţumit. A promis că dacă era serios şi harnic îl va lua ca ucenic căci Tom i-a spus că aceasta era dorinţa tatălui pentru el.
Tom s-a întors acasă şi a fost bucuros să-i spună tatălui său că, în sfârşit, a găsit din nou de lucru. Spera ca tristeţea, care părea că stăruie pe chipul tatălui său, să dispară. Simţea că mâhnirea tatălui său era cel mai dureros lucru din pedeapsă, mai dureros decât pierderea iepurilor sau concedierea lui.
- Acum e bine din nou, tată! spuse Tom când a intrat la ceai. Am iarăşi o slujbă, iar maistrul spune că mânuiesc uneltele ca şi cum aş fi foarte priceput. Nu te bucuri, tată?
-Mă bucur, băiete! Mă bucur, spuse Watkins răsuflând ca şi cum o piatră mare i-a fost luată de pe inimă. I-ai spus totul despre tine? a întrebat el.
- Nu, nu m-a întrebat de recomandare, ci doar unde am lucrat şi dacă pot să încep imediat. Va fi bine, tată, adăugă Tom repede, când a văzut că întristarea a apărut iarăşi pe faţa tatălui său.
Dar Watkins a dat din cap.
- Mă tem că vei vedea că nu e bine, fiule! Cu timpul va afla de ce ai plecat de la cealaltă slujbă şi te va face hoţ şi te va trimite să-ţi vezi de treabă.
- O, tată, spuse Tom supărat.
- Aş fi vrut ca atunci când ţi-a spus că te pricepi să-i fi spus totul despre tine. Ai fi putut să-i spui că a fost o lecţie de viaţă şi ai de gând să nu te mai atingi de ce nu-ţi aparţine. Cel mai bine e să fii sincer, Tom, adăugă tatăl său.
-Nu cred că este nevoie să spună la toată lumea că este un hoţ, spuse mama răstit. Este destul de ruşinos fără să mai spună altora despre asta.
- Păi, este deajuns de ruşinos după cum spui, dar eu mă gândeam cum este corect să facă. Eu ştiu un lucru: dacă ar veni la mine un băiat ca Tom şi mi-ar spune tot adevărul, i-aş spune: „Mai este o speranţă ca tu să nu mai furi din nou pentru că ai fost destul de sincer şi mi-ai spus imediat." Dar dacă m-ar lăsa să aflu după aceea, nu aş avea încredere în el. Mi-ar fi teamă că îşi va relua vechiul obicei cu prima ocazie. Deci, aş prefera să fii sincer şi să spui totul, încheie tatăl.
- Ee, eu cred că va fi bine, spuse mama. Pentru că au fost mulţumiţi de el astăzi, nu cred că-şi vor mai bate capul punând întrebări despre el.
Dacă doamna Watkins ar fi ştiut ce se întâmpla atunci la o depărtare de o milă, nu ar fi fost atât de sigură de acest lucru. Noul maistru al lui Tom era atât de mulţumit cu munca tânărului din ziua aceea, încât a devenit şi mai curios să ştie de ce a plecat de la slujba lui şi astfel, după ce şi-a servit ceaiul, s-a dus să-1 vadă pe fostul maistru al lui Tom şi să-1 întrebe câte ceva despre băiat.

- Mai bine nu ţi-aş spune de ce a plecat, dar cred că nu vei regreta că l-ai luat, spuse fostul maistru al lui Tom.
Bineînţeles că aceasta nu a mulţumit pe cel ce întrebase.
- Haide, ştii că nu e deajuns ce-mi spui. Dacă nu-mi spui, voi încerca să aflu din altă parte.
- Presupun că vei auzi mai devreme sau mai târziu, chiar dacă nu ai fi venit la mine pentru că toţi oamenii de pe aici ştiu de ce a plecat şi apoi i-a spus tot ce s-a întâmplat fără a omite faptul că după aceea Tom a plătit pentru toate lemnele şi cuiele pe care le-a luat.
Omul a dat din cap. Probabil a făcut asta ca să te împiedice să-1 trimiţi pe tânărul pungaş la închisoare, dar cu mine nu ar fi scăpat în felul acesta. Aş fi chemat poliţia ca avertisment pentru toţi flăcăii şi aşa ar fi trebuit să faci şi tu. Ştii, ai fi putut pentru că l-ai prins cu lemnele în mână.
- Da, ştiu că aş fi putut, dar voiam să dau băiatului încă o şansă.
- O altă şansă pe cheltuiala mea? Nu mulţumesc. Nu vreau să am de-a face cu hoţii. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă mi-ar fi spus el singur asta când am vorbit cu el în seara asta înainte ca el să plece pentru că am nevoie mare de mână de lucru şi poate i-aş fi dat şansa de care vorbeşti, dar acum nu.
Şi când Tom s-a dus la lucru a doua zi dimineaţă, maistrul 1-a întâmpinat privindu-1 mânios.
- Hoţ mic ce eşti! Ce ai avut de gând când ai venit la mine să munceşti ca şi cum ai fi un băiat cinstit? Pleacă chiar în acest moment! îi spuse nervos. Era într-adevăr furios că a trebuit să-1 dea afară din nou - furios pentru că
Tom nu a mărturisit totul aşa cum îl sfătuise tatăl său căci aşa sigur i-ar fi dat şansa pe care a cerut-o de a se îndrepta.
Tom nu a scos nici un cuvânt, ci şi-a luat haina şi coşul cu mâncare şi a plecat trist şi atât de dezamăgit că nici nu ştia, nici nu-i păsa încotro merge. Ce rost mai avea să caute de lucru acum. Toată lumea îl considera un hoţ şi nu voia să-i dea şansa de a se descurca mai bine. Atunci iarăşi veni ispita de a pleca de acasă şi de a încerca să se descurce undeva departe unde nu-1 cunoştea nimeni. După ce a mers câteva ore, s-a aşezat şi s-a uitat în coş şi a fost surprins să vadă ce era în el.
- E carne de pasăre, probabil, spuse Tom uitându-se la ea curios. Mă întreb de ce Johnny nu mi-a spus că avem carne de pasăre la prânz căci nu-mi amintesc să fi avut până acum. Şi tarte! a exclamat el. Scoţând pulpa de pasăre şi câteva felii de pâine din coş, a văzut două tarte delicioase aşezate cu grijă.
- O, acestea nu cred că sunt făcute de mama, adăugă el după ce a gustat una. Acestea nu sunt tartele mamei, sunt sigur!
După ce şi-a terminat prânzul, Tom şi-a amintit că de câteva ori în ultima vreme a mâncat bucăţi de carne şi prăjituri neobişnuite, care nu prea păreau gătite acasă şi a ajuns la concluzia că probabil au fost aduse de Hester de la Chase. Dacă e aşa, înseamnă că fură, exact cum a furat el lemne şi cuie. Şi la gândul că sora lui era în pericol, Tom a sărit din locul în care stătea.
- Trebuie să merg la ea şi să-i spun! a zis el încet. Va fi o lovitură grea pentru tata să ştie că are doi hoţi.
Şi-a terminat prânzul abia distingând ce mânca, căci tartele îşi pierduseră acum tot gustul. Aproape că a uitat de probleme lui, gândindu-se la pericolul care o ameninţa pe Hester şi se întreba cum ar putea să o vadă şi să-i vorbească între patru ochi. Nu se mai gândea să fugă de acasă căci trebuia să o salveze cumva pe sora lui, trebuia să stea între
tatăl său şi această durere şi mai mare care îl ameninţa. Şi încă o dată şi-a întors paşii spre casă. Nu a îndrăznit să intre în casă până când nu a venit şi tata deoarece s-a gândit că mai degrabă le-ar spune despre dezamăgirea lui când erau împreună decât s-o audă pe mama povestindu-i nervoasă tatălui.
De cum s-a deschis uşa, Tom a văzut privirea nerăbdătoare a tatălui îndreptându-se spre el,

apoi şi-a plecat capul trist.
- încă o dezamăgire? întrebă Watkins.
- Da, tată. Au aflat ei cumva, spuse Tom.
- Ce au aflat? întrebă mama, care pregătea ceaiul şi nu a observat chipul posomorât al lui Tom.
- Au aflat de ce am plecat de la Wilson, spuse Tom încet.
- Vai de capul meu! Atunci, presupun că lumea te va şti de hoţ de acum. Şi toate acestea din cauza unor iepuri amărâţi. Ce crezi că se va întâmpla cu tine?
-Haide mamă, nu are rost să te mai înfurii acum, spuse Watkins. Trebuia să avem mai multă grijă de lucrurile acestea. E vina mea...
-E vina ta! 1-a întrerupt soţia. Vrei să spui că e vina lui Tom. Nu ştia că nu trebuia să se atingă de lemne?
- Dar mamă, nu te supăra, răspunse soţul, nu prea ştiind ce să spună căci nu ştia ce ar trebui să facă Tom acum. Viitorul lui părea să fie compromis de acest pas greşit şi nu ştia ce putea să-1 împiedice să devină un băiat leneş care pierde vremea, mai ales acum că nu mai avea nici o speranţă să-şi găsească o slujbă.
După ceai i-a spus lui Tom:
- Dacă aş fi în locul tău, fiule, nu aş renunţţa să merg la şcoala duminicală. Dacă tot ai mers o dată, ar fi bine să mergi în continuare.
- Bine tată, voi merge ca să-ţi fac pe plac căci ştiu că aceasta este o problemă îngrozitoare pentru tine.
- Da, băiete. Cea mai mare problemă care se poate întâmpla unor părinţi este dezonoarea adusă de copii, dar sper că totuşi o vei scoate la capăt, dacă nu te mai abaţi pe căi greşite. Biblia spune ceva despre faptul că Dumnezeu îi ajută pe cei care sunt ai Lui. Numai că noi am fost scutiţi de probleme în ultimii ani şi nu ne-am prea gândit la El.
-Exact asta este problema, tată. Noi nu suntem ai Lui şi nu ne putem aştepta ca El să ne ajute. Totuşi Johnny şi Milly sunt pe cale să devină ai Lui cu timpul şi acum sunt bucuros că s-au dus la şcoala duminicală.
- Şi tu vei merge cu ei, Tom. Te va ajuta într-un fel să rămâi pe calea bună şi să nu te abaţi la cele rele.
- Bine, voi merge, spuse el pe un ton deznădăjduit, căci credea că acum era prea târziu ca să se mai gândească la Dumnezeu. Viaţa lui era un dezastru, dar ar putea să o ajute pe Hester să o salveze pe a ei dacă ar reuşi cumva să stea de vorbă cu ea duminică, când vine acasă.
Şi-a ţinut promisiunea făcută tatălui său şi a mers din nou la studiu biblic şi a aflat ceva care i-a adus o rază de speranţă.
„Căci pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi." a citit învăţătorul, iar Tom îl asculta captivat când a început să explice că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult chiar şi atunci când păcătuiam şi când am uitat de El, încât ni 1-a dat pe singurul Său Fiu - pe Cel sfânt pentru cei păcătoşi - ca să ne împace cu Dumnezeu. „Să nu credeţi că o viaţă lungă şi religioasă este necesară ca vreun fel de recomandare pentru ca să căpătăm îndurarea Lui. El vă cheamă pe fiecare dintre voi să veniţi la El acum. M-a trimis pe mine în această după-amiază ca să vă spun că în dragostea Lui de Tată El aşteaptă să vă îmbrăţişeze, aşa cum împăratul îşi aştepta invitaţii la nuntă când şi-a trimis slujitorii să cheme pe toţi cei pe care-i găseau. Nu este nici o excepţie la această invitaţie. Unii dintre voi sunteţi aproape străini şi abia dacă aţi auzit sau abia dacă v-aţi gândit la
Dumnezeu ca la un Tată. Dar invitaţia este pentru voi toţi şi veţi fi primiţi cu căldură ca şi cum i-aţi fi cunoscut de când eraţi copii căci Cristos a murit pentru voi, pentru păcatele voastre. Indiferent de ce vă frământă acum şi vă face nefericiţi, Cristos a murit ca să vă salveze din aceasta -exact din acel păcat - exact din acea durere. Nu trebuie decât să vă întoarceţi la El şi El vă va salva şi vă va da odihnă şi pace.

i

CAPITOLUL VI

Necazul lui Itester

CUM îndrăzneşti să mă faci hoaţă? Cum îndrăzneşti, Tom? Dintre toţi, tocmai tu!
Hester era atât de furioasă şi jignită încât a izbucnit în plâns şi a fugit cât de repede a putut. Tom a căutat o ocazie să vorbească cu ea când era acasă, dar nu a reuşit să găsească un moment când era singur cu ea. Astfel s-a oferit să o conducă la Chase şi când au rămas singuri, a început să-i spună despre lucrurile la care s-a gândit foarte mult în ultimile două zile.
Ca un băiat, i-a spus direct, fără să se gândească prea mult la sentimentele lui Hester. I-a spus simplu că este hoaţă pentru că aducea acasă tarte şi carne care nu erau ale ei, o acuzaţie pe care ea a respins-o imediat.
Dar Tom nu avea de gând să renunţe atât de uşor pe cât îşi imagina Hester.
- Uită-te aici, Hetty, spuse el, ajungând-o din urmă. Nu-ţi spun aceasta din răutate, ci doar ca să te împiedic să ajungi într-o situaţie ca cea în care sunt eu. I-ai frânge inima tatălui dacă ar şti că eşti ca mine.
-Şi cine a spus că sunt? întrebă Hester agresiv. Vezi-ţi de treaba ta şi lasă că am eu grijă de mine.
- Dar exact asta nu poţi să faci, spuse Tom. Tu crezi că poţi aşa cum credeam şi eu, dar am învăţat câteva lucruri
la şcoala duminicală mi-aş fi dorit să merg mai demult. Dar ascultă, Hester! Spui că ai grijă de tine când, de fapt, cazi mereu în capcanele diavolului şi înveţi să fii o hoaţă cât de repede poţi. Imaginează-ţi că doamna Long te va opri într-o zi când aduci acasă carne şi tarte. Ce crezi că ţi-ar spune?
- Ce te interesează pe tine? întrebă Hester îmbufnată.
- Păi nu mi-ar place să aud că cineva te-a făcut hoaţă şi nu vreau ca tata să aibă alte necazuri. Sunt sigur că l-ar distruge ca doamna Long să vină şi să-i spună: „Watkins, fiica ta este o hoaţă şi nu mai pot să o ţin în casă." Gândeşte-te, Hester, şi de dragul tatei, ai grijă doar de ce este al tău şi nu te mai atinge de altceva.
-Gata, taci din gură! Crezi că doar pentru că mergi la şcoala duminicală poţi să-mi predici cum vrei? Te asigur că pot să am grijă de mine, adăugă Hester.
- Ei bine, promite-mi că te vei gândi la ce ţi-am spus, zise Tom, altfel îi spun tatei ce se întâmplă şi ştiu că în curând te va opri, chiar dacă mama n-o face.
- Bine, mă voi gândi, zise Hester cu nepăsare, apoi i-a spus „Noapte bună" lui Tom căci era aproape de Chase şi nu voia ca el să meargă cu ea până la poartă.
în ciuda faptului că s-a arătat nepăsătoare, Hester se simţea foarte jenată când se gândea la ce i-a spus fratele său şi a doua zi dimineaţa era şi mai nefericită. Hester stătea în camera doamnei Long şi o aştepta să scrie un bilet. Ridicând privirea, doamna, i-a spus:
-Hester, bucătăreasa mi-a spus că îi lipsesc multe din cămară în ultima vreme. Ştii ce ţi-am spus când ai venit prima dată: nu permit să se ia nimic din casă până când nu dau eu. Ţi-aduci aminte?
- Da, doamnă, spuse Hester uitându-se în pământ şi răsucind colţul şorţului.
-Bine. Dacă ai luat ceva acasă, să nu mai faci aşa! Dacă tot veni vorba, camerista m-a întrebat

de un guler de-al domnişoarei Marion. N-ai văzut un guler de dantelă pe undeva?
- Croucher totdeauna pierde câte ceva de-al domnişoarei Marion, spuse Hester drept răspuns.
-Mă tem că e cam neglijentă. Dar de câte ori vezi ceva pe aici adu în camera mea şi va ajunge la proprietar. Mi s-a cam plâns ba unul, ba altul că au pierdut lucruri mărunte. Mă tem că tu le mături şi le arunci.
-Mai degrabă Croucher face aşa ceva. Stă în dormitoare mai mult decât mine căci eu sunt în bucătărie sau în spălător toată ziua.
-Da, ştiu că stai mai mult la parter, totuşi poţi să găseşti lucruri aruncate prin casă. Trebuie să ai grijă să aduci tot ce găseşti la mine dacă nu ştii cui aparţine.
-Bine, doamnă, spuse Hester luând biletul şi întrebându-se în sine cine ar fi putut să se plângă de pierderi.
Luase câteva accesorii rafinate de când fusese în casă. Un guler, o panglică, două sau trei bucăţi de catifea au fost încuiate, în siguranţă, în cufărul ei. Au căutat mult manşetele din dantelă - timp de o zi sau două. Niciodată nu a îndrăznit să poarte acele manşete din dantelă ca pânza de păianjen după ce le-a spălat mama, de teamă că le-ar vedea Croucher şi i le-ar cere. Cu timpul ar fi uitat de ele ca şi de celelalte lucruri care erau ascunse cu ele şi atunci putea să le scoată la iveală fără să se teamă că va fi observată.
Aşa se gândea Hester când le-a ascuns, dar acum se întreba dacă cineva ar fi putut să le vadă, dacă vreun servitor a deschis cufărul ei şi le-a văzut. Nu ar fi putut fără cheie căci de când a pus manşetele acolo a avut grijă să încuie de fiecare dată şi să puie cheia în buzunar. De fapt, cheia de la cufăr a devenit o povară căci trebuia să o pună dintr-un buzunar într-altul de fiecare dată când îşi schimba rochia. Iar acum, mergând în bucătărie, a băgat mâna în buzunar ca să verifice dacă preţioasa cheie era în siguranţă. Era încă acolo, dar sentimentul că îi ţinea secretul în siguranţă dispărut.
Hester a fost îngrijorată pentru tot restul zilei gândindu-se că Croucher sau bucătăreasa s-a dus la cufărul ei cu altă cheie şi a văzut lucrurile ascunse acolo. Probabil le-au luat sau i-au spus doamnei Long că le-au găsit. Totuşi nu se putea duce sus ca să vadă dacă secretul ei era în siguranţă pentru că bucătăreasa era foarte ocupată cu pregătirea cinei căci aveau musafiri şi o punea mereu la treabă. Şi gândul îi fugea mereu la cufăr şi lucrurile din el şi astfel deseori uita ce îi spunea bucătăreasa să facă sau făcea treaba atât de neglijent încât a fost certată de zece ori în acea zi, iar bucătăreasa s-a pierdut cu firea din cauza ei.
Una peste alta, a fost una din cele mai rele zile. Hester a răsuflat uşurată când s-a înnoptat şi a putut merge la culcare şi când a putut să mai uite din probleme. S-ar fi liniştit dacă ar fi putut să descuie cufărul şi să se uite la comorile ei ca să vadă dacă erau în siguranţă, dar îi era teamă să o facă. Nu-i venea nici să se apropie de cufăr căci bucătăreasa dormea în aceeaşi cameră, iar Hester se gândea că o urmăreşte.
S-a furişat în pat şi a încercat să adoarmă, dar îi era imposibil. Ideea că cineva fusese la cufărul ei îi stăruia în minte atât de mult încât se gândea cum ar fi putut şi cine ar fi putut să facă acest lucru şi, în ciuda oboselii, mintea ei era activă ca şi cum era trează şi muncea. După respiraţia regulată şi-a dat seama repede că bucătăreasa dormea adânc. Atunci s-a hotărât să se scoale şi să-şi alunge îndoielile, aşa că, păşind încet spre uşa lângă care atârna rochia ei, a luat cheia din buzunar, apoi s-a furişat la fereastră ca să ridice oblonul căci era senin şi lună plină. Hester s-a gândit că astfel ar face mai puţin zgomot decât dacă ar căuta chibriturile ca să aprindă lumânarea. Nu a observat că ridicând oblonul, razele lunii cădeau atât pe cufărul ei cât şi pe faţa bucătăresei, ci s-a grăbit în colţ ca să se uite la comorile ei.
A scos jumătate din lucruri şi le-a pus pe podea -manşetele, gulerele şi panglicile, bineînţeles, stăteau ascunse la fund - când, văzând-o pe bucătăreasă trezindu-se, a tresărit.
-Ce?! Ce e? Ce se întâmplă? a întrebat speriată bucătăreasa.
Hester a privit înspăimântată neputând să scoată nici un cuvânt pentru câteva minute. Dar în cele din urmă a reuşit să spună:

- Eu sunt, bucătăreaso.
- Tu eşti! Şi ce faci la cufărul tău la ora asta târzie?
- Eu - eu căutam ceva, se bâlbâi Hester.
- Dar ce poţi să cauţi la ora asta din noapte? De ce nu ţi-ai luat ce-ţi trebuie înainte de culcare? a întrebat bucătăreasa.
- Nu am vrut să te trezesc, spuse Hester îndesându-şi în grabă lucrurile în cufăr şi l-a închis cât de repede a putut.
- Ai găsit ce căutai? întrebă bucătăreasa, observând că Hester, când s-a dus să tragă oblonul de la fereastră, nu avea în mână decât cheia.
- Da, am tot ce-mi trebuie, spuse Hester clănţănind din dinţi.
-Atunci grăbeşte-te înapoi la culcare! Tremuri de frig, i-a zis bucătăreasa în timp ce se aşeza în pat.
Dar nu de frig tremura Hester, ci mai degrabă de frică şi nelinişte pentru că nu găsise lucrurile pe care le căuta şi acum era sigură că cineva are o cheie ca a ei şi i le-a luat din cufăr. Era aproape dimineaţă când a adormit chinuit. Când a trezit-o bucătăreasa, la ora şase, se simţea obosită şi fără putere ca şi cum n-ar fi dormit deloc.
-E timpul să mă scol? întrebă ea cu o voce somnoroasă când bucătăreasa a tras pătura.
-Da, e timpul să te trezeşti! Bineînţeles că este, dar nu mă mir că eşti somnoroasă după ce ai umblat prin cameră
noaptea trecută. Pentru ce te-ai dus la cufărul tău la acea oră înaintată, trezindu-mă din somn?
- Nu am vrut să te deranjez.
- Nu-i nimic. Puteai să trezeşti toată casa. Ce cotrobăiai prin cufăr noaptea? - asta te-am întrebat. Bucătăreasa a pus întrebarea pe un ton foarte bănuitor. Se gândise la acest lucru înainte de a adormi din nou, iar curiozitatea ei a devenit şi mai mare vrând să ştie ce ascundea Hester acolo. Puteau fi tarte şi prăjituri cu brânză pe care le-a adus în dormitor cu ea? Nu a pus direct această întrebare, dar la aceasta făcea aluzie când a văzut că răspunsurile lui Hester erau şovăitoare şi neclare. Dacă ar fi fost în cămară şi ar fi luat din aceste bucate, bucătăreasa ar şti de data aceasta căci le-a numărat când le-a pus şi ştia exact cum erau aşezate toate. Ei bine, dacă nu-mi spui mie, poate îi vei spune doamnei Long de ce te-ai trezit în toiul nopţii şi ai scotocit în cufăr, încheie bucătăreasa aşezându-şi boneta deoarece era sigură că i-a luat tartele. Era hotărâtă să meargă la doamna Long şi să-i dezvăluie toate întâmplările suspicioase.
- Hai, coboară în bucătărie şi aprinde focul, a spus ea deschizând fereastra. Era hotărâtă să nu-i dea lui Hester ocazia de a se mai duce la cufărul ei. Chiar a încuiat uşa şi a pus cheia în buzunar ca Hester să nu se poată furişa ca să mănânce tartele înainte ca ea să vorbească cu doamna Long.
Dar când bucătăreasa s-a dus în cămară şi a găsit totul exact cum lăsase cu o seară înainte, s-a gândit că a fost nedeaptă că a bănuit-o pe Hester şi a fost mai blândă cu ea când i-a vorbit din nou.
Dar Hester era pre amărâtă ca să observe aceasta. Se simţea obosită şi îi era rău pentru că nu dormise deajuns, iar privirile scrutătoare ale bucătăresei şi ameninţarea că îi va spune doamnei Long au înspăimântat-o atât de tare încât nu se putea gândi la altceva. Nu a putut să mănânce la micul dejun şi, bineînţeles, aceasta a făcut-o să se simtă şi mai rău,
dar îi era teamă să se plângă. îi era groază să o vadă pe doamna Long şi ştia că dacă îi spunea că o durea capul şi că nu era în stare să lucreze, ar fi trimis-o imediat la doamna Long după medicamente. Apoi ar fi iarăşi întrebată ce avea în cufăr sau i-ar fi arătate lucrurile şi ar fi acuzată că le-a furat.
O, de câte ori în acea zi Hester şi-a dorit să nu se fi atins de ele sau să le fi înapoiat posesorilor când le-a găsit, în loc să le fi ascuns şi apoi să fi negat că ştia ceva! Nici o clipă nu s-a simţit în siguranţă sau liniştită de când le-a luat. Iar felul în care Tom a vorbit de ea ca de o hoaţă a

deprimat-o, fără a aminti de spaima care a pus stăpânire pe ea atunci şi care devenea acum de nesuportat. Oridecâteori reuşea să se ducă într-un colţ retras, Hester plângea, dar aceasta nu rezolva problema nici în cea mai mică măsură.
Mai târziu, când a rămas singură în spălător, a auzit fără să vrea pe Croucher vorbind cu camerista în bucătărie.
- Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea, spuse camerista. Arată foarte amărâtă astăzi.
- Păi, bucătăreasa a crezut că a fost din nou în cămară, dar aseară, după ce au venit din sufragerie, a numărat tartele şi prăjiturile cu brânză şi azi a descoperit că nu lipsea nici una. Bucătăreasa mai spune că la miezul nopţii ea răscolea în cufăr.
- A, vom mai vorbi despre asta... dar în acel moment s-a auzit clopoţelul domnişoarei Marion şi Croucher a trebuit să plece în grabă, iar camerista a urmat-o.
Hester auzise fiecare cuvânt. Era clar că servitoarele o suspectau că era necinstită şi asta, desigur, i-a agravat durerea. Totuşi a devenit şi mai hotărtă să-şi păstreze secretul şi, cu toate că abia dacă a mâncat ceva toată ziua, nu s-a plâns, ci a continuat să lucreze chiar dacă abia se putea ţine pe picioare.
După ceai, bucătăreasa a spus:
- Cred că ar fi mai bine să te întinzi în pat, Hester. Nu arăţi bine şi ştiu că nu ai dormit pea mult noaptea trecută.
- Mă doare capul îngrozitor, spuse Hester.
- Păi du-te la culcare după ce termini ce ai de făcut. In rest mă voi descurca singură, adăugă bucătăreasa.
Hester era nespus de bucuroasă că putea să meargă la culcare, dar mai întâi trebuia să descuie cufărul şi să vadă dacă secretul fusese descoperit. Dacă ar şti sigur că nimeni nu fusese la cufăr, ar putea să doarmă liniştită. înainte să urce scările, s-a uitat cu grijă în jur să vadă dacă toată lumea era ocupată şi nu aveau de gând s-o deranjeze şi cum a ajuns în cameră, s-a dus la cufăr şi 1-a descuiat cu iuţime. Aruncând pe podea lucrurile care erau deasupra, a găsit repede cutia mică în care erau ascunse şi, ridicând capacul, a văzut că erau neatinse, deasupra se afla o crenguţă de lavandă exact aşa cum a lăsat-o.
- O, cât urăsc eu lucrurile astea acum! a exclamat ea uitându-se la ele. Cât de mult m-au îngrijorat toată ziua! Sunt sigură că nu voi avea nici o clipă de linişte până nu scap de ele. Aş vrea să le ard, adăugă ea cu violenţă. Şi apoi privirea ei căzu pe o cutie de chibrituri de pe şemineu. De ce n-aş face-o? spuse ea apucând chibriturile şi scoţând lucrurile din cufăr. Delicatele manşete din dantelă parcă i-au fript degetele când le-a atins. Voi putea dormi la noapte, a spus ea încet şi a pus lucrurile în şemineu şi le-a făcut morman. Gulere, manşete, dantele, panglici şi bucăţi de catifea au fost puse toate împreună, apoi Hester a aprins un chibrit şi le-a dat foc.
Dar în momentul în care s-au aprins, prin fereastra descisă o briză i-a suflat şorţul în flacără şi în următoarea clipă, ardea în faţa ei. A alergat prin cameră ţipând şi încercând să-şi dea jos şorţul, dar nu a reuşit decât să-şi ardă mâinile. Ţipetele ei au fost auzite şi într-un minut sau două s-a deschis uşa şi doamna Long a intrat repede. Flăcările au
învăluit-o aproape de tot. Doamna Long a apucat o pătură de pe un pat, a aruncat-o peste ea şi apoi a aşezat-o pe podea şi a înfăşurat-o cu un covor. Astfel flăcările au fost stinse imediat, dar nu înainte ca mâinile, braţele şi faţa lui Hester să fi ars cumplit. Ţipetele ei au răsunat în toată casa şi îndată au chemat un doctor. Toată lumea se întreba cum s-a putut întâmpla, dar nimeni nu a putut să o întrebe pe ea pentru o vreme.

CAPITOLUL VII

In spital

C

V, ORA, crezi că voi muri?
-Sper că nu vei muri în curând. Eşti
puţin mai bine astăzi, dar nu ştiam ce să spunem la început, când ai venit.
- De când sunt aici?
- Aproape de două săptămâni. Dar sperăm că-ţi revii de acum, deşi spaima şi arsurile erau cât pe ce să te omoare. Ai nevoie de ceva? a întrebat sora medicală.
- Aş vrea să o văd pe doamna care vine să citească. Când vine? întrebă vocea slăbită.
-Va veni aici după-amiază şi o voi aduce direct la tine, e bine?
- Da, te rog, răspunse Hester.
Fusese în spital, după cum îi spuse sora medicală de aproape două săptămâni, zbătându-se între viaţă şi moarte. Uneori era conştientă de lucrurile care se întâmplau în jurul ei, dar cel mai adesea era într-un delir de durere şi groază. Totuşi, cu o zi înainte a devenit conştientă şi a auzit cuvinte ciudate, cuvinte care sigur erau spuse pentru ea: „Fii sigură că păcatul tău va fi descoperit." spunea cineva. Şi uitându-se în jur, Hester a văzut că în mijlocul salonului era o doamnă care citea cu o voce clară şi duioasă. A încercat să o asculte, dar
era un efort prea mare pentru Hester care era slăbită. Totuşi, primele cuvinte pe care le-a auzit îi răsunau în minte: „Fii sigură că păcatul tău va fi descoperit." Auzise şi alte cuvinte pe care abia şi le amintea, despre Isus care iartă păcatul, dar nu şi le amintea la fel de bine ca pe primele. Ştia foarte bine din trista ei experienţă ce însemnau căci nu fusese oare păcatul ei descoperit? Hester era neştiutoare, dar totuşi era conştientă că furtul este un păcat şi că arzând acele lucruri nu a scăpat de păcat. Acestea sunt gândurile care i-au venit în minte noaptea trecută şi în cele din urmă s-a hotărât să mărturisească totul, deşi nu prea spera că aceasta o va ajuta, sau că acea doamnă va putea să-i spună ce ar trebui să facă.
După-amiază, când doamna a venit lângă patul ei, Hester a privit-o cu nerăbdare.
-Puteţi să-mi spuneţi cum cum să scap de păcat? spuse ea fără să-i dea răgaz să spună ceva.
- Da. „Sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat", spuse doamna atingând uşor mâna bandajată a lui Hester.
- Sunt o păcătoasă, murmură Hester.
Ai vrea să-mi povesteşti despre asta? Sora medicală mi-a spus că ai suferit arsuri grave.
- Da, încercam să scap de nişte lucruri, le uram atât de mult după aceea. Apoi cu o voce slabă şi şoptită, Hester i-a spus doamnei toată povestea ruşinoasă care s-a sfârşit cu durere şi cu suferinţă pentru ea şi cu probleme pentru toţi ceilalţi.
- Şi toate acestea s-au întâmplat la Chase, în casa verişoarei, mele. Probabil ştii că domnişoara Marion West este verişoara mea, adăugă doamna.
-Şi aveţi de gând să-i spuneţi? întrebă Hester cu teamă.
- Dar credeam că vrei să-i spun. Faţă de ea ai greşit, faţă de ea şi doamna Long şi faţă de servitori şi cred că ar trebui să le spui că îţi pare rău.
-Dar nu este deajuns dacă vă spun dumneavoastră? spuse Hester. Nu mă va ierta Dumnezeu?

Fără a-i răspunde la această întrebare, doamna a încercat să-i arate lui Hester că ar trebui să mărturisească şi în faţa prietenelor de la care ai furat şi, în cele din urmă Hester a consimţit să o lase să-i dezvăluie adevărul doamnei Long.
-îmi voi pierde slujba şi va trebui să merg acasă, spuse Hester tristă.
- Probabil, totuşi este singura cale de rezolvare. Acum putem vorbi de prima ta întrebare. Trebuie să mărturiseşti păcatul lui Dumnezeu şi celor împotriva cărora ai greşit...
- Dar dacă îi spun doamnei Long nu e deajuns? Nu mă voi simţi bine din nou? spuse Hester.
- Dar nu ai păcătuit şi împotriva lui Dumnezeu, mai mult chiar decât împotriva prietenelor tale? El te iubeşte şi a fost profund îndurerat de ceea ce ai făcut, la fel de îndurerat cum vor fi părinţii tăi când vor afla.
-O, doamnă! Şi Tom spune că îi va frânge inima tatălui. Dumnezeu mă iubeşte la fel?
-Da, Dumnezeu te iubeşte, şi chiar mai mult decât tatăl tău.
- Dar eu nu am mers niciodată la şcoala duminicală. Cum poate Dumnezeu să ştie ceva despre mine? spuse Hester.
- Draga mea copilă, nu e nevoie să ne pregătim pentru ca Dumnezeu să ne iubească. El ne spune că este Tatăl nostru şi e ruşinos şi dureros că nu-L credem, că nu vrem ca El să fie Tatăl nostru şi să domnească peste noi. Ne îndoim de dragostea Lui, totuşi El ne-a iubit atât de mult încât a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru noi - pentru ca păcatul care ne separa de Dumnezeu să fie dat la o parte. Apostolul Pavel 1-a numit un zid de despărţire care ne împiedică să-1 cunoaştem pe Dumnezeu. Pentru ca să fie îndepărtat şi pentru ca noi să-L cunoaştem pe Dumnezeu, Domnul Isus s-a coborât din cer, a trăit în această lume arătând dragoste şi bunătate tuturor celor care aveau nevoie de ele sau celor care le acceptau. Şi acum, după ce s-a întors în cer, doreşte la fel de mult să-i primească pe toţi care vin la El ca atunci când era pe pământ şi a spus: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi."
- Dar nu sunt un copilaş, spuse Hester. De când sunt aici îmi doresc să mă fi dus şi eu la şcoala duminicală când eram mică şi atunci lucrurile puteau fi altfel.
- Vrei să spui că n-ai mai fi păcătuit? spuse doamna. Probabil, dar să ştii că Dumnezeu poate să transforme chiar şi păcatele noastre în binecuvântări. Şi fără îndoială că din dragoste pentru tine a îngăduit această întâmplare şi a permis ca tu să te simţi nefericită pentru că ai luat aceste lucruri. Dacă evenimentele s-ar fi desfăşurat fără incidente şi ai fi putut să porţi ce ai furat fără să fii observată, ai fi putut deveni o adevărată hoaţă. Dar Dumnezeu te-a împiedicat, arătându-ţi că e un păcat urât şi josnic. Acum îţi oferă iertare nu doar pentru acest păcat, ci pentru toate păcatele din viaţa ta, doar dacă te întorci la El.
-O, doamnă, mă întorc! Mă întorc! Niciodată până acum nu m-am gândit la Dumnezeu în acest fel - ca la Tatăl meu, adăugă Hester.
-Voi îngenunchia şi îl vom ruga pe Dumnezeu împreună să ierte toate păcatele tale şi să te ajute ca din acest moment să începi o viaţă nouă. Ne rugăm? spuse doamna.
A fost prima dată când Hester s-a rugat cu adevărat. Când era copil a învăţat să repete o anumită rugăciune, dar nici pe aceea nu o spunea prea des în ultima vreme. Totuşi, această doamnă s-a rugat ca şi cum într-adevăr vorbea cu Dumnezeu, iar El era aproape. I-a mulţumit că păcatul lui Hester a fost descoprit atât de repede - i-a mulţumit pentru că s-a simţit nefericită din cauza păcatului şi acum îl ruga să o ierte şi să o ajute să trăiască o viaţă nouă prin Duhul Sfânt.
Când s-a ridicat de pe genunchi, Hester a spus timidă:
- De ce i-ai mulţumit lui Dumnezeu că păcatul meu a fost descoperit atât de repede?
- Draga mea, pentru că aceasta a fost cea mai mare binecuvântare pe care a putut să ţi-o dea. După cum ţi-am spus, dacă toate mergeau fără piedici şi incidente, probabil ai fi persistat în acest obicei rău de a lua şi de a fura. Dar Dumnezeu te iubeşte prea mult ca să te lase să devii o hoaţă, astfel a îngăduit ca păcatul să te dea de gol la timp.
- Dar, nu putea să găsească o altă cale, fără să mă facă să sufăr atât, dacă mă iubeşte? spuse

Hester.
- Poate că aveai nevoie de o lecţie aspră şi nimic altceva nu te-ar fi făcut să vezi cât de mult ai greşit. Poate că mai întâi Dumnezeu te-a avertizat mai blând, poate că cineva ţi-a spus nişte cuvinte care te-ar fi ajutat să scapi mai repede dacă le-ai fi luat în seamă şi ai fi renunţat la păcat. Adu-ţi aminte dacă nu cumva a fost aşa, căci Tatăl nostru din ceruri niciodată nu foloseşte avertismente severe, decât dacă cele blânde nu au avut rezultat.
într-o clipă şi-a amintit că duminică seară Tom a condus-o cu scopul de a-i vorbi despre asta, iar în dimineaţa următoare doamna Long a vorbit cu ea şi i-a dat ocazia să mărturisească ce făcuse, dar ea nu a dat atenţie nici unuia din aceste avertismente şi a spus încet:
-Da, cred că Dumnezeu m-a avertizat înainte de aceasta.
- Şi pentru că nu l-ai luat în seamă, El a fost obligat să folosească unul mai sever.
- Cred că din cauza asta, spuse Hester încet.
- Poţi să fii sigură că aşa e, spuse doamna ridicându-se ca să plece. Cred că am vorbit suficient, spuse ea. Voi merge şi voi vorbi cu verişoara mea şi cu doamna Long şi ne vom vedea mâine sau poimâine, şi a atins mâna stângă a lui Hester luându-şi la revedere căci Hester nu putea să se mişte şi să dea mâna încă.
Abia a plecat musafirul, că Hester a şi adormit. Când s-a trezit, fratele ei, Tom era lângă ea.
- Cum te mai simţi, Hetty? Sora medicală a spus că nu trebuie să te trezesc, spuse Tom.
Hester şi-a întors capul bandajat cât a putut.
- Sora medicală spune că mă voi însănătoşi de acum, răspunse ea. Ţi-ai găsit de lucru, Tom?
Tom a dat din cap trist.
- Dacă n-ai fi fost tu şi tata, aş fi plecat de acasă căci nu are rost să caut de lucru pe aici. Mă tem că aici nimeni nu-mi va da încă o şansă.
- Nici pentru mine nu va fi mai bine când mă voi însănătoşi, spuse Hester cu o voce tremurândă.
- Ce vrei să spui, Hetty? întrebă Tom.
- Nu ai auzit cum de m-am ars? Ce ai auzit despre asta? adăugă ea repede.
- Se pare că nimeni nu ştie cum s-a întâmplat. Una din servitoare i-a spus mamei că ai pus cutia de chibrituri pe şemineu, un chibrit trebuie să se fi aprins, iar flăcările au cuprins şi hainele tale. Aşa s-a întâmplat? întrebă Tom.
- Nu, aş vrea să fi fost aşa. O, Tom, ai avut dreptate în ziua aceea când m-ai făcut o... o hoaţă.
-Dar, dar nu înţeleg. Nu ştiu ce vrei să spui, zise
Tom.
- în curând va şti toată lumea. în această după-amiază a venit la mine o doamnă şi i-am spus totul, iar acum s-a dus la Chase ca să le spună şi lor.
- Să le spună cum te-ai ars?
- Da şi toate celelalte. A trebuit să-i spun, Tom. Eram atât de împovărată, iar ea spune că Dumnezeu a îngăduit să mă ard şi să mă simt împovărată, tocmai pentru că mă iubeşte. O, Tom, mi-aş fi dorit să auzi ce a spus, adăugă Hester.
- N-ai putea să-mi povesteşti? spuse Tom.
- Păi nu ştiu dacă pot. Pot să repet pentru mine ce a spus, adică faptul că Dumnezeu ne iubeşte ca un tată.
- Dar nu i-ai spus că nu suntem oameni religioşi, că nu ne-am gândit la Dumnezeu decât în ultima vreme?
- Ba da, dar ea a spus că nu contează deloc, că Isus a murit ca să ne salveze pe toţi, pe mine, pe tine şi pe restul.
- Aş vrea să cred, spuse Tom înflăcărat. Dacă ar fi putut vedea sub bandajele care aproape că o acopereau cu totul pe Hester, ar fi văzut uimirea cu care a spus:
- Cum? Te interesează aceste lucruri, Tom?
- N-am încotro, spuse Tom. Mă frământă şi nu pot scăpa de ele. Nu m-ar deranja că nu am de

lucru, sau cicăleala mamei sau orice altceva, dacă aş putea fi sigur că e aşa cum spui tu - că Isus a murit ca să mă salveze pe mine - pe mine, Tom Watkins şi că Dumnezeu e gata să mă ierte şi să-mi fie tată.
- Dar aşa e, Tom. Sunt sigură, spuse Hester.
- S-as putea să fie aşa, dar cum eşti sigură, spune-mi? Pentru că aşa scrie în Biblie sau pentru că aşa ţi-a spus doamna aceea?
Hester a încercat să dea din cap când a spus:
- Nu, nu numai din cauza asta, Tom, ci în inima mea simt că e adevărat. Am fost o hoaţă, Tom, mai rea decât tine, dar ştiu că Isus m-a iertat şi ştiu că a murit pe cruce pentru mine. în timp ce doamna a îngenunchiat chiar acolo unde stai tu şi s-a rugat pentru mine, m-am rugat şi eu şi i-am cerut lui Dumnezeu să mă ierte. Am simţit că m-a iertat încă pe când ea se ruga. După ce a plecat am fost din ce în ce mai sigură. O voce părea că îmi spune: „Isus a murit ca să te salveze, Hester şi Dumnezeu ştie totul despre tine şi te va ajuta să devii o fată cuminte." Apoi m-am simţit atât de bucuroasă încât am adormit şi nu am mai avut nici un vis urât.
- O, Hetty, aş vrea să pot crede şi eu ca tine, spuse Tom oftând.
- Dar e adevărat, Tom. Sunt sigură că e adevărat. De ce nu vrei să crezi? zise Hester.
- Nu ştiu. Pare prea uşor ca să fie adevărat, oftă fratele ei.
- E prea uşor ca să fie adevărat! Dar Dumnezeu e bun,
nu-i aşa?
- Dar, ce te face să crezi atât de mult? Am citit puţin din Biblie în ultima vreme, de când merg şcolala duminicală, dar nu mă ajută să cred că lui Dumnezeu poate să-i pese prea mult de unul ca mine.
- Ei bine, eu nu ştiu prea multe. După ce mă însănătoşesc, voi merge la şcoală şi voi învăţa. Totuşi nu cred că voi crede mai mult dacă voi şti mai mult. Ştii, dacă ne-ar trimite cineva o scrisoare şi ne-ar spune cum era tata când era copil şi apoi ne-ar spune că ne iubeşte de când eram copilaşi, am râde şi am spune: „O da, ştim aceasta. Simţim că e adevărat, suntem siguri de acest lucru." La fel simt că Dumnezeu ne iubeşte şi L-a trimis pe Isus Cristos ca să moară pentru noi. O, Tom, aş vrea ca şi tu să crezi. Te face să te simţi atât de bucuros încât nimic altceva nu mai contează. Mi-aş dori să ştiu imnul acela pe care-1 cânta Milly când a mers prima dată la şcoala duminicală. Atunci i-am spus să tacă din gură pentru că nu voiam să-1 aud. Era cam aşa: „Da, Isus mă iubeşte." îl ştii, Tom?
- L-am auzit când se cânta la şcoala duminicală, dar nu-1 ştiu, răspunse Tom indispus. Simţea cumva că nu era corect ca Hester, care abia auzise de dragostea şi mila lui Dumnezeu, putea să creadă şi să se bucure, iar el, care de săptămâni încerca din răsputeri să devină vrednic de ele, nu era acum mai aproape decât la început. După o tăcere de câteva minute, Tom şi-a dezvăluit gândurile spunându-i lui Hester:
-Nu crezi că te-ai putea înşela? Nu prea ai fost la şcoala duminicală sau la biserică.
- Dar doamna a spus că nu contează. Domnul Isus a murit pentru mine - pentru mine, Tom, pentru ca furtul meu şi celelalte păcate ale mele să fie iertate. Sunt atât de
bucuroasă încât aş cânta dacă n-aş avea bandajele astea şi dac-aş şti imnul acela, „Da, Isus mă iubeşte."
- Vrei să-ţi dau cartea mea de imnuri? Am eu una, spuse fratele ei.
Hester a aruncat o privire la mâinile ei bandajate.
- Mă tem că nu pot s-o ţin în mână încă, spuse ea. Dar tot vreau să mi-o aduci dacă vrei să mi-o deschizi la imnul acela şi-mi întorci foaia, te rog.
- Bine, ţi-o aduc sau ţi-o aduce mama când vine. Vrei să-i transmiţi mamei ceva? Ea nu a putut să vină după-amiaza asta. Spală, spuse Tom ridicându-se ca să plece.
- Nu mai ai voie să vorbeşti astăzi, Hester, spuse sora medicală care a venit în acel moment. Iar vei striga în somn dacă mai vorbeşti.
- O, nu mai strig, soră, spuse Hester gândindu-se la povara care i-a fost luată de pe inimă de

noaptea trecută şi până acum. Spune-i mamei că mă simt mult mai bine şi nu mai am dureri, îi zise Hester lui Tom. Nu uita de cartea de imnuri, adăugă ea când Tom şi-a luat la revedere.
Tom mergea încet spre casă gândindu-se la ce auzise de la Hester şi cu cât mai mult se gândea cu atât era mai uimit.
- Nu s-a jenat să se numească hoaţă sau păcătoasă şi totuşi era atât de sigură că Dumnezeu e Tatăl ei, zise Tom încet, ca şi cum căuta soluţia unei probleme. Ştiu că sunt hoţ şi am auzit şi am citit mai mult decât ea despre dragostea şi mila lui Dumnezeu. Totuşi ea poate să creadă şi să fie sigură că Isus a murit ca s-o salveze şi că i-a iertat toate păcatele. Eu de ce nu pot să cred? De ce nu pot să fiu bucuros în loc să mă simt atât de nenorocit? Sunt sigur că am încercat să fiu bun în ultima vreme, chiar şi tata ştie asta.
Da, aceasta era greşeala pe care o făcea Tom. Ştia că era un hoţ şi nu merita mila şi dragostea lui Dumnezeu, de aceea încerca să le merite. Nu putea să creadă, ca Hester, că Dumnezeu îl iubea în ciuda păcatelor sale, iar Cristos a murit
tocmai pentru că el era neputincios şi cufundat în păcat. El a crezut că va merge la şcoala duminicală câteva luni, iar duminică seara va merge la biserică sau la capelă şi după o vreme se putea considera unul din cei pe care Dumnezeu îi iubeşte şi îi ocroteşte. Dar Hester, după cum i-a povestit, era la fel de rea ca el - nu a fost niciodată la şcoala duminicală şi nu a auzit nici pe jumătate cât a auzit el despre acest lucru, totuşi era sigură că Domnul Isus a iertat-o, că o iubeşte şi are grijă de ea. Era aşa o enigmă pentru Tom. îi dădea peste cap toate ideile lui despre aceasta. Aproape că a uitat de toate până a ajuns acasă, când deodată şi-a amintit că fusese trimis să ia hainele murdare ale lui Hester. Uitase cu totul de ele şi se aştepta la o ceartă după ce-i spunea mamei.

CAPITOLUL VIII

Iertat

GRUPUL de studiu pe care îl frecventa Tom era numeros şi, în consecinţă, îi permitea ca la început să vină şi să plece neobservat de învăţător. Când 1-a văzut, a remarcat eforturile lui Tom de a trece neobservat şi s-a hotărât să nu vorbească cu el chiar atunci, ci când nu va mai fi atât de timid.
Au trecut duminicile una după alta, iar Tom încă venea pe furiş, tăcut şi îşi lua locul în colţul clasei de lângă uşă şi nici nu prea părea pe cale să se împrietenească cu cineva, când un accident i-a dat domnului Bentham ocazia aşteptată de a-i vorbi. Când se grăbea să iasă din cameră cât mai repede, Tom s-a izbit de o bancă şi s-a lovit la picior. Lovitura a fost atât de gravă încât aproape a leşinat de durere şi a trebuit să se aşeze din nou. Ceilalţi băieţi s-au înghesuit să iasă fără să-1 observe pe Tom, dar domnul Bentham s-a îndreptat spre el căci a văzut accidentul.
-Mă tem că te-ai rănit la picior, băiete, zise el punându-şi uşor mâna pe umărul lui Tom şi uitându-se la faţa lui palidă.
-Nu e grav, domnule, spuse Tom încercând să se ridice şi să plece.
- Stai nemişcat, nu e nici o grabă. Voiam să vorbesc cu tine. Cum te cheamă?
- Tom Watkins, domnule.
- Vii la studiu de câteva duminici. Nu vrei să faci parte din grupul nostru? îţi voi nota numele

alături de ceilalţi.
Tom s-a înroşit la faţă şi părea zăpăcit.
- Nu sunt obişnuit să vin la şcoala duminicală, domnule. Nu mă deranjează că-mi notaţi numele, dar nu cred că foloseşte la ceva.
- De ce nu? Sper că vrei să mai vii, spuse bărbatul aşezându-se pe banca de lângă Tom.
- Păi, domnule, voi veni cât sunt aici, spuse Tom care a fost mişcat de bunătatea acelui domn. Cuvintele frumoase au devenit foarte preţioase pentru el deoarece acum, în afară de tatăl său, nimeni nu mai spunea o vorbă bună sărmanului Tom.
Pleci undeva? Ce meserie are tatăl tău? întrebă domnul
Bentham.
-Lucrează la fabrica Londford şi e maistru fierar, spuse Tom.
- O, maistrul Watkins! Am încheiat nişte târguri cu el nu de mult şi sper că vei deveni un om cinstit ca el.
Tom a dat din cap.
- Nu voi deveni - nu pot, domnule! a zis el impulsiv şi în ochi i-au apărut lacrimi. Am început rău şi nu pot schimba nimic ca să o iau de la capăt.
- E adevărat că nu poţi să schimbi ce ai făcut şi de aceea trebuie să avem grijă - mai ales tinerii - când alegem calea pe care mergem. Dar dacă am fost atât de nechibzuiţi încât am ales o cale greşită, nu e nevoie să continuăm pe ea când ştim că e rea. Nu putem schimba trecutul, dar Dumnezeu poate să şteargă greşelile, chiar şi păcatele, ca să le transforme în binecuvântări. Pot să te ajut cu ceva? întrebă domnul.
- în ce fel, domnule?
- In oricare fel ai nevoie. Recent tatăl tău mi-a făcut o mare favoare. Fiind om cinstit, chiar dacă era vorba de un târg, nu a primit bani, iar eu nu am vrut să-1 jignesc şi nu i-am dat. Dar dacă pot să fac ceva în schimb ajutându-te pe tine, nu înţelegi că aş fi bucuros s-o fac? Mă bucur că ai venit la studiu şi mi-ai dat această ocazie. Ce faci acum, băiete? Lucrezi cu tatăl tău?
- Nu, domnule. Am vrut să fiu tâmplar sau ceva de felul acesta, dar...dar..., şi Tom a plecat capul şi s-a înroşit.
- Nu poţi să devii ucenic? 1-a întrerupt domnul repede. Cred că pot să te ajut foarte uşor în privinţa aceasta. Vino la mine mâine dimineaţă la ora zece. Spunând acestea, învăţătorul a scos din buzunar o bucată de hârtie pe care a scris adresa lui şi i-a întins-o lui Tom.
Dar în loc s-o ia, Tom a dat din cap.
- Ar fi mai bine să vă spun, domnnule. Nu are rost. Am avut o şansă şi am ratat-o.
- Ce vrei să spui, băiete? zise învăţătorul.
- Păi, domnule, nu pot să obţin o recomandare, apoi în câteva cuvinte i-a spus totul despre cum a furat şi că acum nu mai putea să găsească o slujbă nicăieri.
- Dar ai fi bucuros dacă ai putea să lucrezi din nou, nu-i aşa? întrebă domnul.
-Bucuros, domnule! Aş lucra şi fără plată numai să arăt oamenilor că nu sunt un hoţ aşa cum mă cred. M-am oferit s-o fac, domnule, dar nimeni nu vrea să-mi dea această şansă. Rostind aceste cuvinte, lacrimile i s-au prelins pe obraji, deşi el s-a străduit să se abţină.
- Ei bine, vino la mine mâine dimineaţă, zise domnul cu blândeţe. Dacă pot, îţi voi da şansa de a obţine o recomandare bună. Cu ajutorul lui Dumnnezeu - nu uita că ai nevoie de ajutorul Lui - căci sunt şi alte căi de a fi necinstit în afară de furt şi îţi spun că eu niciodată nu angajez oameni necinstiţi. Cel care face treabă de mântuială e la fel de necinstit ca cel care fură scânduri şi cuie. Deşi legea n-o
numeşte furt, eu aşa o consider şi totdeauna dau afară o astfel de persoană. îţi spun acum ca să ştii cum sunt şi cum să te străduieşti să fii dacă te hotărăşti să accepţi şansa pe care s-ar putea să ţi-o ofer. Doar dacă te vei abţine să nu iei lemnele mele sau alte materiale, pentru mine nu

înseamnă că eşti cinstit. Când spui că-mi faci un lucru, atunci trebuie să-1 faci, nu pierzi timpul şi nu leneveşti pe cheltuiala mea. Nu trebuie să faci lucrul acela decât cu multă conştiinciozitate, seriozitate şi sinceritate. Dar gata! Nu mai spun nimic acum. Ne aşteaptă ca să încuie. Vino mâine pe la mine dacă tatăl tău este de acord să vedem ce putem face ca să o poţi lua de la capăt. A dat mâna cu Tom şi s-a întors la masa lui, în timp ce Tom a ieşit în stradă cu hârtia în mână, abia venindu-i să creadă ce auzise.
S-a grăbit acasă cât a putut şi de cum a intrat pe uşă, i-a arătat hârtia tatălui.
- Mâine dimineaţă la ora zece mă întâlnesc cu domnul Bentham şi cred că îmi va da încă o şansă, tată, spuse el pe nerăsuflate căci alergase pe stradă.
- Cine este domnul Bentham? întrebă mama. -învăţătorul meu, răspunse Tom, şi spune că te cunoaşte, tată.
-Atunci, despre el este vorba. El este directorul companiei şi dacă îţi dă o mână de ajutor, Tom, va fi vina ta dacă nu te descurci.
- Este directorul cărei companii? întrebă doamna Watkins cu acreală. Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Cum - despre marea companie „Bentham & Co", de mobilă fină, spuse soţul.
- Tom nu va merge acolo - nu cred ca se poate, rosti doamna Watkins. Păi oricine poate să-şi dea seama că sunt mai atenţi cu recomandarea decât în alte părţi. Acolo, la Bentham se plăteşte cel mai bine şi au programul cel mai scurt, mai scurt decât oriunde în oraş, dar sunt extrem de precauţi când îşi aleg muncitorii.
- Dar sunt şi corecţi, zise soţul. Ce s-ar întâmpla cu faima lor pentru cea mai bună marfă de pe piaţă dacă i-ar lăsa pe oameni să-şi bată joc de ea. Sunt plătiţi să facă treabă bună şi la Bentham trebuie neapărat să faci treabă bună - toţi cei care au avut de-a face cu ei ştiu lucrul acesta. Ascultă, Tom! Dacă domnul Bentham te angajează, indiferent de sarcina pe care o vei avea de îndeplinit, te voi lăsa să lucrezi pentru şase luni sau un an fără salar, dar mai întâi să-i spui ce s-a întâmplat.
- Dar i-am spus, tată, răspunse Tom. I-am spus totul când m-a chemat să vorbesc cu el despre slujbă.
- Slavă Domnului! spuse Watkins cu râvnă şi evlavie. Tom a fost punctual la întâlnirea din dimineaţa
următoare, iar domnul Bentham era gata să-1 primească. I-a spus imediat că tatăl său îi permitea să lucreze şase luni sau un an ca să obţină o recomandare.
- înainte de a vorbi despre aceasta, să vedem ce poţi să faci, spuse domnul Bentham.
Apoi i-a pus lui Tom câteva întrebări despre slujba lui precedentă. în cele din urmă s-a stabilit ca la început Tom să vină în probă o lună şi să primească cinci şilingi pe săptămână, la fel ca ceilalţi băieţi.
Tom era în al nouălea cer şi abia ştia cum să-şi exprime recunoştinţa.
- Dar nu merit, domnule, spuse el după ce a încercat în zadar să-i mulţumească domnului Bentham.
- Ce nu meriţi? întrebă domnul.
- Ca Dumnezeu să-mi dea exact cea mai bună şansă din oraş. Tata spune că faptul că am primit o slujbă într-o companie atât de renumită este mai mult decât aş fi putut spera chiar dacă aş fi avut o recomandare bună.
-Păi ştii, vii aici ca să câştigi o recomandare. Cât despre faptul că Dumnezeu îţi dă mai mult decât meriţi, acesta este totdeauna felul Lui de a lucra. Tatăl tău îţi asigură hrana, îmbrăcămintea şi te ocroteşte, nu pentru că tu meriţi, ci
pentru că este tatăl tău, te iubeşte şi ar fi nefericit dacă nu ar putea să o facă. A făcut aceasta cu mult timp înainte ca tu să te fi gândit vreodată că el te iubeşte şi are grijă de tine. Exact aşa este şi cu Dumnezeu. Ne umple vieţile de binecuvântări şi le luăm ca pe nişte lucruri obişnuite şi nu ne gândim deloc la Cel care ni le dă, deşi El aşteaptă tot timpul ca noi să ne întoarcem la

El şi să acceptăm din mâna Lui cea mai mare binecuvântare dintre toate, pe preaiubitul Său Fiu ca să ştim şi să ne dăm seama că şi noi suntem fiii Lui, iar El e Tatăl nostru.
- O, domnule, dacă mi-aţi spune cum pot să am şi eu această binecuvântare, spuse Tom dornic, ar fi chiar mai mult decât să-mi daţi o slujbă!
- Băiatul meu, este darul fără plată al lui Dumnezeu. El doar aşteaptă ca tu să accepţi. Fiincă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Domnul Isus Hristos a fost pe atât de dornic să vină pe cât a fost Tatăl să-L trimită căci ştia că dacă nu venea, omul nu s-ar fi putut împăca cu Dumnezeu niciodată. Nu e nevoie să te întreb dacă tu crezi că ai nevoie de iertare. Probabil ai simţit asta de multe ori
-Da domnule, dar cum să o primesc? O, domnule, acum înţeleg totul! Niciodată nu pot să merit iertarea, dar Isus a murit - El a luat păcatele noastre ca un zid care a fost dărâmat, cum mi-a spus sora mea săptămâna trecută. Păi domnule, este exact ca noul început pe care mi-1 daţi dumneavoastră cu această slujbă, a adăugat Tom cu o faţă ce radia de bucuria iertării.
- E chiar mai bine de atât, dar e o comparaţie bună. Am încrederea că vii la mine să începi o viaţă nouă. La fel Hristos a murit pentru ca noi să avem o viaţă nouă în El. Vrei să îngenunchiem ca să-i cerem nu doar iertarea trecutului, ci şi har ca să te ajute în viitor ca în viaţa nouă pe care o începi să fii întărit şi susţinut de Duhul sfânt? Nu trebuie să crezi că ai câştigat bătălia finală pentru că în sfârşit ai găsit calea dreaptă. Lupta abia începe, băiatul meu, şi de-a lungul vieţii te aşteaptă încercări şi ispite. Dar vei avea un Prieten care va fi totdeuna aproape şi gata să te ajute, un prieten de care nu ştiai nimic până acum şi El a promis să-ţi dea biruinţa asupra păcatului şi asupra ispitei dacă îl chemi în sinceritate şi adevăr.
Apoi cei doi au îngenunchiat iar domnul Bentham s-a rugat ca Dumnezeu să-1 întărească în ispită şi să-i dea putere de a rămâne pa calea lui Cristos, pe care a păşit acum. Şi după alte câteva îndemnuri blânde domnul a dat mâna cu el şi i-a spus să vină în atelier următoarea dimineaţă la ora şase.
în cele din urmă, aceasta a fost o zi importantă din viaţa lui Tom, căci după-amiază Hester a venit acasă de la spital, iar cei doi au avut de împărtăşit numai veşti bune. Hester avea să stea acasă o săptămână sau două ca într-un fel de vacanţă ca să-şi recapete puterile şi apoi să se întoarcă la Chase să lucreze în bucătărie.
- Cred că mama e cam dezamăgită că mă întorc, dar eu sunt bucuroasă, spuse Hester. Ieri am discutat cu doamna Long despre aceasta şi crede că aşa e cel mai bine pentru mine, deşi la început s-ar putea să fie mai greu. Bineînţeles că acum toţi servitorii ştiu cum mi-am dat foc la haine şi ea spune că ei s-ar putea să mă trateze cu suspiciune până când se vor convinge că pot avea încredere în mine. Dar crede că e mai bine să mă întorc şi să câştig o recomandare bună acolo unde am pierdut-o cât mai am o şansă, iar eu cred la fel. Tu ce spui, Tom?
- Sunt bucuros că te duci înapoi şi nu-mi fac griji de comportamentul tău, Hetty, căci în ultima vreme amândoi am învăţat o lecţie pe care nu cred că o vom putea uita.
- S-o uităm! repetă Hester. Oare uită copiii reginei că sunt prinţi şi prinţese? Ei se comportă ca atare şi asta trebuie să facem şi noi, Tom. Dumnezeu este Tatăl nostru şi acum o ştim, de aceea trebuie să trăim ca nişte copii ai Lui. Mă duc la
şcoala duminicală săptămâna viitoare, iar tata spune că va veni cu mine la biserică. Cred că va merge şi mama, cel puţin după-amiază. Nu va fi frumos?
- Da şi nu meritătm nimic din acestea.
- Să meritătm! Bineînţeles că nu meritătm. Mila şi iertarea lui Dumnezeu sunt daruri care nu pot fi meritate. Şi niciodată nu trebuie să ne fie ruşine să-i cerem lucruri care ştim că sunt bune. Când eram în spital, L-am rugat să îngăduie ca şi mama şi tata să meargă la biserică, iar eu să mă întorc la slujba mea. Şi iată, mi-a dat tot ce am cerut.
- Cred că tata a mers la biserică şi duminica trecută, spuse Tom, deşi nu a spus nimic despre asta.

-Dacă nu a mers duminica trecută, va merge duminica viitoare, spuse Hester plină de încredere. Cred - ştiu că vom începe o viaţă nouă cu toţii.
-Mamei nu-i va place ca tu să mergi la şcoala duminicală, sunt sigur, spuse Tom.
- N-o va deranja, răspunse Hester. Am vorbit deja cu ea despre aceasta şi i-am spus că vreau să o iau de la capăt. Din primii bani pe care îi câştig am de gând să cumpăr nişte lucruri noi în schimbul celor pe care le-am furat şi le-am ars. Şi cred că nu mă mai lasă să aduc acasă tarte sau prăjituri cu brânză chiar dacă aş mai vrea să aduc. O, Tom, nu-i aşa că este o binecuvântare ca acele cuvinte sunt adevărate: „Fii sigur că păcatul tău va fi descoperit." Dacă n-ar fi aşa, şi eu şi tu am fi mers din rău în mai rău în loc să ne căim pentru păcatele noastre şi să ne întoarcem la Dumnezeu!
-Nu-L cunoşteam pe Dumnezeu înainte de aceasta, spuse Tom. Niciodată nu ne-a păsat de El până ce nu am trecut prin acest necaz. E ca slujba pe care am primit-o la Bentham. Este un început mai bun decât am avut vreodată. Dar acum că ştim că Dumnezeu e Tatăl nostru şi că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre, avem cel mai bun început. Cea mai tare temelie pe care ne-am putea construi
viaţa şi cred că tata nu va mai fi mâhnit vreodată din cauza comportamentului nostru urât.
Cei doi fraţi au avut dreptate. De atunci familia Watkins a început o viaţă nouă şi tatăl nu a mai fost niciodată supărat din cauza comportamentului copiilor. Johnny şi Milly au învăţat mai încet, dar cu siguranţă au înţeles lecţiile care i-au costat pe Tom şi Hester suferinţă adâncă, în timp ce mama a trebuit să-i dezveţe de multe lucruri pe care le considerase înţelepte.
După câteva luni de lucru la domnul Bentham, Tom a devenit ucenic acolo şi nu era nimeni mai serios, mai conştiincios şi în care maistrul să aibă mai multă încredere decât în Tom Watkins.
La început muncitorii îl priveau mai suspicios căci, bineînţeles povestea faptelor sale a ajuns şi la urechile lor, dar a suportat cu răbdare şi s-a comportat atât de bine în fiecare încercare şi dificultate încât, în cele din urmă, muncitorii l-au tratat cu aceeaşi bunătate pe care o aveau unii faţă de alţii.
Când s-a întors, Hester s-a confruntat cu un comportament asemănător din partea servitorilor de la Chase, dar a reuşit să treacă peste bănuielile lor şi, după cum vorbeau între ei, s-a schimbat atât de mult cât a stat în spital încât toţi cei din casă o plăceau.
Nu e nevoie să mai spun cititorilor mei că Hester nu a uitat niciodată lecţia pe care a învăţat-o acolo sau acele cuvinte: „Fii sigur că păcatul tău va fi descoperit."

Cuprins

DEZAMĂGIREA LUI MILLY.....5
IEPURII LUI TOM.....14
O DILEMĂ.....24
O FOAIE DE HÂRTIE.....33
O DEZAMĂGIRE PROFUNDĂ.....42
NECAZUL LUI HESTER.....51
ÎN SPITAL.....60
IERTAT.....70

Little Lam

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com